Ketabton.com

غانستان د کلتوري ودې ټولنې

ويمي کليزې په وياړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات ستوري

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

نصرالله «حافظ»

١٣٧٨ لمريز

فروشگاه کتاب الازهر
مؤسسه نشر و پخش کتب فارسی
دهکی نعلبندی بازار قصه خوانی
پشاور پاکستان- تلفن : 2564414
E-mail: alazhar@psh.paknet.com.pk

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

نوم : مات ستوري.

شاعر : نصر الله حافظ.

خپرندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني.

د خپرونو لړ : (۱۰)

کمپوز : احمد قیس (همراه) نوید کمپیوټر، کابل.

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه.

چاپ نېټه : ۱۳۷۸ ل ۲۰۰۰ م کال.

د چاپ ټول حقوق د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې - جرمني سره خوندي دي.

بیه : په افغانستان کې (   ) افغانۍ

په پاکستان کې (۳۰) روپۍ.

په نورو هېوادونو کې (   ) امریکایي ډالره او یا د هغو انډول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

PROPERTY OF ACKU
8708

د خپرندويې ټولنې يادښت

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني لپاره د ډېرې خوښۍ ځای دی چې د خپلې دويمې کلیزې په درشل کې د هېواد د پېښوري شاعر نصر الله حافظ د شعرونو ټولګه خپروي.

د افغانستان د وروستيو څو لسيزو په شعري بهير کې ښاغلي نصر الله حافظ د مطرحو، يادو او نوماندو شاعرانو له جملې څخه دی؛ د هېواد د ادبي بهير زياتره لارويان د حافظ صاحب له شعرونو سره اشنا دي، د هغه شعري ټولګې يې لوستي او له هغو څخه يې خوند اخيستی دی. د هغه سليس او روان بيان او پر شعري فنونو لاسبري د ده شاعري د عامو او خاصو د ذوق جوګه کړې ده.

حافظ صاحب نه يوازې د شعر او شاعرۍ له لارې هېواد ته د کلتوري خدمت جوګه دی، بلکې له څو لسيزو راهيسې يې د شاعرۍ تر څنګ نورې ادبي د هنري ليکنې او ژباړنې هم کړي او له دې لارې يې هم د هېواد فرهنګ ته نه هېرېدونکي خدمتونه کړي دي. لنډه دا چې پنځوس کاله کېږي نصرالله حافظ د هېواد ملي ژبې او فرهنګ ته خدمت کوي. موږ په داسې حال کې چې د هېواد دې سپين ږيري شاعر او ليکوال ته د نورو زياتو فرهنګي خدمتونو هيله کوو، د لوی خدای(ج) له درباره څخه هم هيله من يو چې ده ته ښه روغتيا او زيات عمر ورکړي چې د هېواد پر فرهنګي ګلبڼ باندې نور هم لکه د يو سندريز بلبل په شور وچغېږي.

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه – جرمني، په کاناډا کې مېشته افغانه؛ درنه خور پېغله سپوږمۍ جرنيلي احمدزۍ هم د زياتې ستاينې او منڼې وړ بولي چې د دې شعري ټولګې مالي لګښت يې په ورين تندي ومانه او دا شعري ټولګه د چاپ جوګه شوه.

مات ستوري
او تته رڼا

ډېرو خوږو، درنو او ګلو لوستونکو!
د پښتو ادب په اسمان کې چې تاسې د کوم "مات ستوري" ننداره کوئ او تاسې يې په خپلو لوستلو بوخت ساتلي ياست، دا د يوه بوډا او سپين ږيري شاعر د زړه د هغو وينو رنګ دی چې له ډېرو کلونو را په دې خوا يې د الفاظو په لباس کې ډېر سپين کاغذونه ور باندې رنګ کړي دي.
زه د "مات ستوري" د چاپولو او خپرولو په برخه کې د هغه خوا خوږي ورور د لورېينې ډېر قدر کوم چې زما د نورو دوو شعري مجموعو (د شمشاد له هسکې څوکې او ستا د چم ګلونه) د خپرولو په چاره کې يې ډېرې هلې ځلې کړې. د نوموړو مجموعو شعرونه يې زما په اشعارو کې غوره کړي او نقل کړي دي. او د "شمشاد له هسکې څوکې" پر مجموعه يې سريزه هم ليکلې ده. زه ګران او قدردان ورور زرين انځور يادوم، چې نن سبا زموږ د فرهنګ په اسمان کې د يوه ستوري غوندې ځلېږي.
کله چې ما ته د ښاغلي انځور ژبنی پيغام زما د يوې غزليزې مجموعې د چاپولو په باب زموږ د ادبياتو د لارې د نه ستړي کېدونکي لاروي (محترم يون) په وسيله را ورسېد، نو ما يو ځل بيا د خپلې پنځوس کلنې شاعرۍ د زړو او نويو دوسيو د ذخيرو پاڼې واړولې او يو شمېر زاړه او نوي غزلونه مې ورته را بېل کړل، چې بيا مې هغه ګران صديق الله بدر ته وسپارل او ورته مې وويل چې د غزلو په غوره کولو کې ته اختيار لرې، چې هر څه درته ځوان او زلمي ذوق او د وخت غوښتنې اجازه درکوي، ته به هغه غزل د دغې مجموعې لپاره انتخاب کړې چې هغه هم زما دغه خبره په ورين تندي ومنله او دا دی چې "مات ستوري" ته دا وياړ ور په برخه شو او ستاسې د شعر او ادب مينه والو د مطالعې وړ وګرځېدل.

زه خپلې خبرې رالنډوم، خو دغه خبره پر ځان لازمه ګڼم چې په دغه ځای کې اول له خپل محترم ورور ځوان اديب محقق، منتقد او معاصر مشهور کيسه ليکونکي (انځور) څخه او بيا په جرمني کې د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې او هم دارنګه له ځوان (يون) څخه مننه وکړم چې مات ستوري يې د دې جوګه کړل چې د هېواد د ادب پر اسمان خپلې تتې رڼاوې خپرې کړي. "بدر" ته چې د مات ستوري د شعرونو اهتمام کې يې خپل ځان سترې کړی په دغه لاره کې ورته د لاتوفيق غوښتنه کوم، او همدارنګه ښاغلي (قيس د نويد کمپيوټر کمپوزر) ته کوروداني وايم چې د مات ستوري د کمپوز په برخه کې يې له اخلاصه کار اخيستی دی.

والسلام

نصر الله حافظ

افغانستان - کابل، تايمني واټ

د ۱۳۷۸ ل کال د ليندۍ ۵مه.

ډالۍ

خپل دغه شعرونه دهیواد ډیرې درد یدلې او کړیدلې شاعرې درنې پروین فیض زاده« ملال » ته په بشپړه مینه ډالۍ کوم
او دا هم یو هغه شاعرانه غبرګون چې ما په ۱۳۶۰ هـ ش کال دغبرګولي دمیاشتې په لسمه نیټه دمحترمې پروین دیوه ښکلي شعر له لوستو وروسته چې ماته یې لیکلی و ، کړی دی :

کـــــه مې دردونـــه د زړه وینـــې راځـــــه
کلـه نـا کلـه خـــــو پروینـې راځــــــه
درتـه پـه لار کـې غـــــــوریدلـې پـرتـې
ږده پـه لیـــمـــو قــدم دمــینې راځـــه
د کــــوهکـن زړه د تـلوســـو پـه خـــــاطر
تپـــوس دحـــال تـه مې شـــیرینې راځـــه
کــــورمې د زړه تش دی له غــــیــــروځنې
درتـه کـــووم خـــبرې ســـپنې راځـــه
چـا دبیـلتـــــــون پـه تـیـغ وهـلې راتـه
لـه زړه مـې څـــــاڅي توري وینـې راځـــــه
رڼـا رڼـا بـــه کـــــــړي داتـور تمـونــه
دخـــدای لپـــاره مـــه جـبـینې راځـــه
دلتـــه دســـتـــا د زړه خـــبرې شـتـــه دي
نـور شـــرم مکـړه شـــرمګینې راځـــه
ســـتـــا د درانـه پلو لـه ســـیـوري لوګی
ای ښــــتنې درنې سنګیـــــې راځـــه
ســـتـــا د نـازونو قـــدر دان دی « حـــافظ »
داده هـر وخـــــتې نـاز نینې راځـــه

مناجات

الهی کرم دې خپل راسره مل کړه
په امان مې له شیطان رجیم د غل کړه
پروانه چې ستا د عشق ورته راد رومي
د وحدت څراغ زما په زړه کې بل کړه
پیمانې چې د نورونو په کې ګرځي
د زړه کور مې د هغه بزم محفل کړه
بندګي مې له قصوره خالي نه ده
دا نیمګړې عبادت مې مکمل کړه
د ګناه خیرې مې پاک کړه په کرم خپل
ورک د دې عاصي له زړه دغه خلل کړه
چې تیارې د ضلالت شي پرې روښانه
را په لاس راته د خپل رحم مشعل کړه
د ماضي او حال په فکر مې زړه شین دی
راته ښکلی نامعلومه مستقبل کړه
ستا جمال ستا د جلال له برکته
لویه خدایه تور لحد مې مجلل کړه
پرښتې ئې چې په خاورو کوي فخر
په نصیب مې د هغې مینې درشل کړه
غني خدایه چې حافظ ئې شم د عمر
ستا د ذکر دا بیان مې مفصل کړه

۱۳۷۷/٤/۱۲

نعت شریف

خاونده ! ما بلبل کړې په ګلزار د مدینې
چغیږم به په ګلو هر سهار د مدینې
نصیب مې که سفر کړې رب په لور د هغه ملک
بنو باندې به پاکه کړمه لار د مدینې
بتان د مکې مات شول هم قصرونه د کسری
پیدا چې په مکه کې شو سردار د مدینې
نغمې د نبوت یې چې خورې وې په فضا
په زړه باندې مې اوري نوبهار د مدینې
د زړه وینې مې سرې دي ورته پښو کې په هوس
چې ووینم په خوب کې لاله زار د مدینې
شپو ورځو د بیلتون راباندې ژوند کړلو خراب
نسیمه ! عرض مې وکړه په بادار د مدینې
له عمر نه لرمه دا آرزو په زړه کې زه
چې کاشکې وای زه خاورې په دربار د مدینې
وهي راته توپونه د سینې تنګه پنجره کې
لیدوته دې دزړه مارغه بې وار د مدینې
ارمان که مې پوره شو دا مې اینې نذرانه
خیرات د سر به ورکړم په بازار د مدینې
حافظه! که د زړه سترګې دې غواړې پرابینا
توتیا ورته په مینه کړه غبار د مدینې
۱۳۳۶/٤/۱۲

د اوسيلو لښکر

چې ئې ولګيد پر مخ نظر زما
په هاله کې شوه د ناز قمر زما
چې په مينه ناپيدا هم پيدا وينم
شو په کومو رنجو تور بصر زما
د رنګ ساعت ته به د حُسن بازار لوټ کړي
کړي يرغل د اوسيلو لښکر زما
ميني هومره لوړ پرواز سره آشنا کړم
د عنقا له پره بر شو پر زما
دا خو کار د مينتوب ته حيراني ده
بخته ! تا راوستل څه په سر زما
ما به وي د ستا پوښتنې ته ليږلي
که ته وپوښتې له چا خبر زما
امتياز د دورنګی له منځه لاړه
تور او سپين د زړه کړه لوټ دلبر زما
قافلې د تورو زلفو به اوس ليږدي
راختلی د اُميد سحر زما
د حافظ د ميني درد کې خوشحالي ده
داچې خاندي د زړګي پرهر زما

۱۳۳۲/۱۲/۲۵

د اُمیدونو سحر

په تورو زلفو کې مې سپین مخ د دلبر پټیږي
که نرۍ وریځ کې د آسمان په لمن نمر پټیږي

زه ئې په نیمه لار کې پریښودم د ژوند د اوبو
په رڼا ورځ رانه د زړونو سکندر پټیږي

د مینې اور به مې مستي د جهان وسوزوي
کله په دې تنګه سینه کې د اشرر پټیږي

چې ئې کتلي ستا د اوښکو ملغلرې پرمخ
ځکه له شرمه په سیپي ورنه ګوهر پټیږي

د بلبل مینه خدای پیدا کړه د ګلونو سره
په سرو لمبو کې خوښ اورپښتي سمندر پټیږي

په اوسیلو مې داسې ستا زلفي پلو لاندې شي
لکه ماران چې د هودې له پاړوګر پټیږي

جانانه ! وایه مینه ستا به څنګه پټه کړمه
کله په سر باندې زخمونه د خنجر پټیږي

حافظه دا دبیلتانه شپه به سبا شي آخر
څو به د ستا د امیدونو سپین سحر پټیږي .

۱۳۳٤ کابل

بنـــــه دی

یـــوه ئې مـیـنــــه یـــو مې یار ښــــه دی
یـــو ئې د سپـیـنـــې غــاړې هار ښـــه دی
چـــې مـــې د هیلـــو غـــوټــی وغـــوړوي
د تـــور شپـــې ځنـــې سـهـــار ښـــه دی
چـــې وي تـــازه باغــچـــې د حـســـن په کـــې
پـــه مـــوسـمـــونو کې بهـــار ښـه دی
چې سـره گلـــونه و په جـــم او جـــوش کې
جـــوړ د بلبلـــو پـــرې چیـغـــار ښــه دی
بـــس دی د صـبـــر تـنـــی ژر وشکـــوه
مـینــــه کې کلـــه انتظـــار ښــــه دی
چې د آشنـــا د کـــور په لـــور دې بـــوځـي
د یار پـه مـینـــه کې ریبـــار ښــــه دی
مـــاتــه د نـــورو له گلـــونـــو ځنـــې
جانانه ! ستـــا د سیمـــې خـــار ښــه دی
وطنـــه ! ستـــا د ننگـــرهار پـه سیمــــه
مـــاته له ټـولـــو چپـــرهـــار ښــه دی
شــه حـافظــــانــو کې د یـــره حـافظـــه
مـړشــه همــدلتــه دې مـــزار ښـــه دی

۱۳۳۰

نه غواړم

بلد په لاره یم رهبر نه غواړم
زه د خپل سر لپاسه سر نه غواړم

ځم د ازل د رهنما په نظر
هغه نظر ته بل نظر نه غواړم

چې حشه بهبود په کې د مینې نه وي
دغه کتاب هغه دفتر نه غواړم

چې په کې پروت نه وي خیرات د حسن
خالي کچکول د قلندر نه غواړم

چې یې د یار په سرونه ښندمه
بې نوا ښه یم سیم او زر نه غواړم

د حق ویلو نه چې ژبې تړي
دغه جادو دغه منتر نه غواړم

چې په کې شیرې وي د زړونو جامې
هسې برات هسې اختر نه غواړم

چې مې د زړه سپیلنې نه کړي لوګي
دغه بې سوزه شان مجمر نه غواړم

دا د غرور مانې چې نه کړي لمبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

آهه! په تاکې پټ شرر نه غواړم
د حق په لاس کې چې ونه ځلیږي
ایښې په تیکې کې خنجر نه غواړم
د بري توغ چې پرې ونه رپیږي
هغه مات شوی وران سنګر نه غواړم
که مې پیدا کړه د زړه ورکه مینه
نور به ملکونه در په در نه غواړم
په خپله ځاله پاچاهي کومه
چې نور پرې ښکار کړم بال و پر نه غواړم
که شي د چا له شینکي ځاله قربان
که سر مې ځي تاوان د سر نه غواړم
چې ځان را یاد کړي او جهان مې هېر کړي
زه «حافظ» دغسې هنر نه غواړم

۱۳۳٦/٥/۱
پښتني تجارتي بانک

د اجل تبه

چې کوږ شمال دې په وربل راشي
په زړه زما د غم غوبل راشي

چې اوسېلي دې تش له خولې نه وځي
نو په ما تبه د اجل راشي

په تروه تنده چې را وګوري ته
غم له ما تمه سره مل راشي

بيلتون دې اوردی دم په دم مې سوزي
ستا په وعده يو څه تسل راشي

ځان آئينه کې هغه وخت وګوره
چې دې پر مخ د زلفو ول راشي

درنه به پته کړم ادا د سترګو
که چيرته ما ته ذ غلا چل راشي

په زړه مې ډېر څه درته ګرځي ګرانه
خو ګه په خوله دغه ويل راشي

شوم پښېمانه په دې کړې رندی
نه چې په مينه کې خلل راشي

حافظ چې ستړی په فراق کې شمه
د زړه دمه مې په غزل راشي

۱۳٤۲/۲/۱٤

د اوښکو کاروان

ستا د سرو شونډو شفق او د سپین مخ آسمان مې خوښ شو
ځای په ځای خالونه ستوري کهکشان پېزوان مې خوښ شو
چې وسعا ویشعل په زړه کې د کږو بڼو په غیشو
او ګوزار ئې خطا نه ځي د ابرو کمان مې خوښ شو
ښه چې ستا د تورو زلفو سلسلې مې زولنې شوې
که له قیده مراد داوي یم رضا زندان مې خوښ شو
د وصال متاع به راوړي پس له ډیرو ځنډه بیلتونه
په زیړ مخ د ترمو اوښکو راروان کاروان مې خوښ شو
چې نرګس دې مستې سترګې شرموي له ډېره خیاله
د جنت ګلشن به څه کړم د ښکلا بوستان مې خوښ شو
که د سر په بیه وشي پرې به واخلمه ستا مینه
له سرې ګتمې نه تیر یم د عشق تود تاوان مې خوښ شو
ستا په غاړه امیلونه په کې رنګ په رنګ ګلونه
زما سوي ارمانونه دریده ګریوان مې خوښ شو
خوله پیاله د سرو شرابو صراحي په شانته غاړه
د ملالو سترګو زیب کې د خمار توفان مې خوښ شو
په محفل کې د رندانو چې د عشق د میو ویش کړي
ساقي ډکه پیاله راکه د جنون جهان مې خوښ شو
د حافظ په سوي زړه کې بې له سوزه بل څه نشته
چې له سوز او درده ډک وي تو هغه بیان مې خوښ شو

شریکه دنیا کابل - ۱۳۴۳

خوار حسن

په شکیدلي گریوان زانگي جړې زلفې پریشانې
شوې د خوار حسن کتوته د جهان سترگې حیرانې
د هوسي په شانته سترگې ، د نظر د ښکار له ویرې
د سپین مخ په ورشو گرځي وارخطا او سرگردانې
له ښوئې د گوهر ودانې اوري خوارمان چې
دې د اوښکو ملغلرې نابیناوته ؤ ته ارزانې
د کړو وروځو باتورنې د تندي په چگس ناست دي
وزر څنډي ښکار لپاره خوري د زړونو غزالانې
خوله سیپی غاښونه دُوردي   خود قدر بازار وران دی
د آهونو قافلې ئې په سپیر و شونډو روانې
مورنی ژبه ئې خوله کې په پښتو کوي خبرې
په پښتو ورسره کاندي ژړ نازونه اداگانې
زنگ وهلی سپین چارگل ئې هسې زیب کوې په پوزه
ننداري ته ئې دریدلي په حیرت کې دي ښاریانې
ښکلې زنه ئې منه ده پرې پرته د خوارۍ دوړه
وچې شونډې ئې په غم دي هم د گل غونډې خندانې
په زاړه څادر کې نغښتې د ښکلاو پرښته ده
ځای لري د زړه په عرش کې په غمزو کړي غزاگانې
د مزدورې ابی لور ده پلوشه جوړه د نور ده
ساده حسن ته ئې پسخېږی په ارم کې ښاپیریانې
د خوا رحُسن ترانه ده څه غمژنه افسانه ده
په رښتیا چې دا خبرې په حافظ دي ډیرې گرانې

د میزان میاشت ۱۳۴۳

د وصل باده

چې په کام د محبت کې یو کرت سړی ناکام شي
د پخو میو په باغ کې د نصیب نظر په خام شي

په محفل کې ورته راوړي ساقي ښه شراب د مینې
د قسمت چاروته گوره چې چپه ئې لاس کې جام شي

د بیلتون په ترخو باندې لذت مومي کار د مینې
دغه کیف به په کې نه وي که د وصل باده عام شي

د کیمیا اثر ورکړی خدای نظرته د نمر مخو
تورې خاورې پرې سره زرشي چې ئې هر پلوته پام شي

کور مالت به تول له مخې ستایه وال کړي د خپل حُسن
شاه لیلاکه نن له خیاله مازدیگر پورته په بام شي

د هوښیار مارغه په خیر به په سل لومو کې راگیر شم
زمانه راته له سترگو په قدم قدم کې دام شي

لیوني دیار په زلفو کې ورلویږمه یارانو
په ښه بوی باندې رغیږي خلک وائي چې سرسام شي

زه حافظ په هوډ ولاړیم ان د مرگ تر پولو پورې
که د ژوند تنکی غرمه مې په همدې گړی ماښام شي

۱۳٤٥/٤/۲۰

يوه موسكا

اې ربـــاره راتـه وايـه چې دلدار مې ؤ كـــه نـه ؤ
چې لـه ځــانـه راتـه ګـران دى هغـه يار مې ؤ كـه نـه ؤ

چې د زړه غوټۍ مې ګل كړې د وصال په نسيم باندې
دې خـــزان وهلي ژوند ته نوبهـــار مې ؤ كـــه نـه ؤ

زړه ئې واخـسـتـه لـه مـانـه چې يوه مـوسكا ئې وكړه
هيڅ لـه ځـانـه خـبـر نـه وم چې اخـتـيـار مې ؤ كـه نـه ؤ

زه د عـــشـق پـه كـــار او بار كې د وفـــا ســره آشنا يم
چې ئې خوى مو دام جفا ده جفا كار مې ؤ كـه نـه ؤ

چې زمـــا د خـــولې خـــبرې وې پـه ســاه ورتـه ارزانې
په بازار د مـــحـــبت كې خـــريدار مې ؤ كـــه نـه ؤ

څــه چې وائې راتـه وايـه د حـــافظ لـه خـواري مـــيـنې
د بيلتـون پـه سـرو لمبـو كې تـار كـرار مې ؤ كـه نـه ؤ

۱۳۴۸/۲/۱

د غازي منت

پـه داهسې مخ بـه کـوم نيک بختـه خـوله ږدي
چې منت لا د غــازي هم پـه ځــان نـه ږدي

کـه مطلب يې ترې زمــا خــواشــيني نه وي
پـه ســپــين مخ ځله د ناز خـالونه شنه ږدي

خــوږې شــوندې تريخ نظر دا څـه دســتور دى
چې پـه يوځـاى د خــوږو سـره ترخـه ږدي

چې لـه خــيــالـه پـه شــالاړه شي وخـاندي
بويـه داچې مې ملـهم پـه زخــمـي زړه ږدي

ليندۍ وروځې ئې سم دم ويشــتل پـه زړه کـا
د بڼــو غــشي کــه ډير پـه کې کــاږه ږدي

زه ئې خــاص ســتــا د غـــمزو اشـاره بولم
چې رقـيب مې پـه هرځــاى کې پل پـه پله ږدي

۱۳۴۹

بې سازه سوز

ستا يوه موسکا به په جهان باندې ورنه کړمه
خدايږو چې دا گتيه به په زيان باندې ورنه کړمه
کېږي مې چې تا سره د مينې راز و نياز په کې
زه به دغه شاړه په بوستان باندې ورنه کړمه
ايښي چې پرې تا د ناز مکيزۍ ک قدمونه دي
دغه خړه خاوره به آسمان باندې ورنه کړمه
کومه خوشبوئي چې ستا د ځنو يوه تارکې ده
مفته به ئې د مشکو په کاروان باندې ورنه کړمه
مينې ليونی څه چې د ستا په ليونتوب کې دي
هغه هوښياري به په لقمان باندې ورنه کړمه
مه راوړه په مينه کې دارو طبيبه! خير يوسې
دا بې سازه سوز به په درمان باندې ورنه کړمه

۱۳۵۰/۵/۱۶

د زلفو جهان

په کومه ژبه صفت وکړم د جانان د زلفو
مائې په زلفو کې لیدلی بل جهان د زلفو
چې ئې بیگاه د چا پرمخ د زلفو شپول لیدلی
سپوږمی د خواست ځولی خوره کړه په اسمان د زلفو
څوچې زنځیر او زولنې د زلفو ونه گوري
په خود به نه شي په هیڅ رنگ ته لیونیان د زلفو
اغیاره زه ئې خوی او بوی د کفر څه پیژنم
یم ساده د له سپین سپیڅلی مسلمان د زلفو
ژوندون هغه دی چې په وصل کې د زلفو شي تیر
قایم قیامت کاندي په م‍ا باندې هجران د زلفو
تا را په غاړه کړلو اوس د تورو زلفو زنار
ما قبول کړی لا د وخته دین ایمان د زلفو
زه چې دا زلفې زلفې وایم عبادت ئې گڼم
خدای هم په خپله صفت کړی په قرآن د زلفو
په هر سهار چې د سنبل د زلفو ذکر کوي
لري په غاړه د عشق لومه بلبلان د زلفو
جانان له ما تاوان د خپلو ماتو زلفو غواړي
په سر او مال به شي پوره کله تاوان د زلفو
خدایږو چې زړه به د زاهد ورپسې بوټ ووځي
په کومه ژبه چې حافظ کړی بیان د زلفو

۱۳۵۰/۱۱/۱۰

یوه دره ده

دی وطن د ښـــا پیـــریو د ښکلا یوه دره ده
د سپین غره په لمن وېره په ربښتیا یوه دره ده
چیني تا ندې د خوړ غاړې گودرونه ئې ودان دي
مـــازدیگر ئې د کـــتــو دي تماشـــا یوه دره ده
نیـمـه شپـه ئې له ډیرونه د تپـو آواز جگیږي
د ستـــار په زیر او بم کې جهان فـزا یوه دره ده
گـوري ونې گڼ باغـونه جنتي مـیـوې په کې دي
چې سیل بین په کې خوشال وي بس همدا یوه دره ده
گل کښونه په کې شته دي رنګ په رنګ په کې گلونه
د بلبل له نغـمـو ډکـه هر سـبا یوه دره ده
د زړه غوښه هر میلمه ته ورکوي په خپله خوښه
ده مشـهـوره مـیلـمه پاله له پخوا یوه دره ده
د سپین غره سړې اوبه ئې جوړ د رمل د رنځورانو
په هوا کې ئې شـفـا ده خـوش هوا یوه دره ده
د نسیم ورمه ئې څه ده په کې پروت د مسیح دم دی
د قـدرت له رنګینیـو جـوړه بیا یوه دره ده
محـبت مینه ئې زړو کې تل ژوندی پائي په مینه
د وحـدت د نور په وړانگو کې رڼا یوه دره ده
یوه ښکلې شان ورشوده په کې گرځي غـزالانې
سراسر ډکه له عـشـقه او صـفا یوه دره ده

ـب يې مينه ، بوټي مينه ، هوا مينه فضا مينه
د مجنون د مينې کور دئ د وفا يوه دره ده
غم ئې کم شي چې څوک ورشي تود بازار يکې د حسن
په د حسن سوداګره ! د سودا يوه دره ده
د سپين غره د سپينو واورې سپينې ورانګې رانخپريږي
پرې مين د آسمان نمر دی په دنيا يوه دره ده
باتوران او شاهينان ئې لا له ښکاره ستړي نه دي
شاهبازان ئې مودام ځرخ خوري په فضا يوه دره ده
د هنر او ادب بزم په کې پاتې دی تل ګرم
د محفل ديوه ئې بله نا آشنا يوه دره ده
تر له شپه د اسمان ستوري هم د دې ښکلا ته ګوري
د سپوږمۍ زړه په کې خوښ وي دلکشا يوه دره ده
چې جرار ، بيدار ، بينا يې ښکلا وار په وار ستايلي
د حافظ د ژوند جونګړه څه زيبا يوه دره ده .

۱۳۵۲ کابل

چپرهار

د غم سندرې

قلم مې نه ليکي کــه ليکي نو د غم سندرې
چې مې لگيـږي شپـه او ورځ په غـوږ د بم سندرې

چې په سـرو وينو کې لمده ده د وطن جـامـه مـو
کله راځي زمـا په خـوله د جـام جم سندرې

وخت رانه تير شـو د خوښۍ او خوشالۍ د سرود
دي په سُر شوي په هرسـاز کې د مـاتم سندرې

خوښي د روغـو زړو نصيب شـه زه نا روغـه يمه
مـا ته منظور دي د درده سـتـا د خـواږه چم سندرې

اې د تقـدير کـاتبـه تا نه به گـيله څـه کـوم
مـــاتـه د مخ په پـانـه تل ليکـه د نم سندرې

وه دا دنيـا به اوښکې اوښکې له مـاتمه ورته
کـه اوريدي شـوې چا په هجـر د شبنم سندرې

پام کـوه پام رباب د روح ته مې چې لاس رانه وړې
شي به يې جگې له هر تـاره د مــاتم سندرې

«حـافظ» خـولا ړو کـډه ئې بار د ارمـانونو کـړله
اوس بـه څـوک ووايي د رخـوته د آدم سندرې

۱۳٦٤/۳/۳۱

شاه شهيد کور کابل

د پتنګانو محفل

بلو و شمعې پتنګانو ته محفل جوړوو
د مینې سوو لیونیانو ته مقتل جوړوو
چا کړي څه څوک به کړي څه او لا به څه کوي څوک
موږ شاعران یوځان ته بزم د غزل جوړوو
موږ د دنیا او د عقبا د جوړیدلو نه یو
د شعر پیغلې ته په نوي رنګ وربل جوړوو
موږ د ابد د ناکردو میړني نه یو دومره
سپیره تندي کې ورانې لیکې دازل جوړوو
غمازه تاته مبارک شه دا د محکمې دوزخ
د کهکشانو ملک ته موږ لا رد منزل جوړوو
داچې خزان باغچوکې ګرځو د ګلونو پسې
ښکلي کوو وربانديې څلي د بلبل جوړوو

۱۳٦٤/۷/۱۱

کور شاه شهید

د نظر براق

د نظر د براق واګي دې لږ تم کړه
عرش د زړه مې مشرف په خپل کرم کړه

د سرو اوښکو پسرليه ورندې شه
دا خزان باغچې مې ګل په خپل کرم کړه

زما ښيرې ګريوان پريږده چې وې ښيري
را په برخه خوشحالي د ټول عالم کړه

زه د مينې ماڼو ګې يم پروامه کړه
د الفت د رباب دې دې خواته راسم کړه

د وصال په لاس د سمال د عطا واخله
پرې مې وچ د بيلتانه د سترګو نم کړه

چې دې وخوړم د زلفو په منګورو
د سرو شونډو پاړو ګره اوس مې دم کړه

ډير غمونه په ما را غلل ته چې لاړې
په راتلو دې د حافظ نه لرې غم کړه

۱۳/۸/۶۴

د جمال تصویر

د بیلتون اوښکې مې داغونه په ګریوان پاتې شوې
د زړه کتېرې مې په کوڅه کې د جانان پاتې شوې

دا یې تصویر دی د جمال لېږ را په خود شه عقله
د آئینې غوندې چې ته ورته حیران پاتې شوې

حسن بدل مینه بدله شوه سنګار بدل شو
لاړې کیسې ستا د نتکو او د پیزوان پاتې شوې

د سبا ستوری څه بې ځایه راختنه وکړه
ستا د ګیلو مانو خبرې مې آرمان پاتې شوې

مینه به اوس در ته د غیرې نه جنت جوړ کړي
چې په مالت د لیونو څیرې ګریوان پاتې شوې

اوس جنازې پسې دې واره ښکلې منډې وهي
حافظه! ته چې تل د حسن ثنا خوان پاتې شوې

۱۳۶۶

د بغداد په لور

روان یو له کابله د بغداد په لورې ځو
دیدن ته د چا ښکلو د مراد په لورې ځو

شو دلته مو له څرمې فریادونه بې حاصل
د وخت له بې دادینه ځو د داد په لورې ځو

زیارت به هلته وکړو د نجف او کربلا
د مینې او وفا د ټینګ بنیاد په لورې ځو

سلام ته به په سترګو ځو د غوث ثقلین
ناښاد زړونه به ښاد کړو چې د ښاد په لورې ځو

مونده ګوندې ارمان کړو د بابل په خرابو کې
تاریخه! ستا د ستر برم د یاد په لورې ځو

کیسه به را تازه کړو د هاروت او د ماروت
ای عشقه ! ستا وعدې ته د میعاد په لورې ځو

دربار کې د امام بوحنیفه به وکړو عرض
د مینې طالبان یو دا ستاد په لورې ځو

مرشده لاس مو نیسه چې مو یونسي دجله
ده څومره نیک مرغي چې د ارشاد په لورې ځو

۱۳۶۶ لړم ۲۸

د زړه زور

ورو په ورو باندې کمېږي د زړه زور مې
اوبه کېږي اوبه کېږي د زړه زور مې

د فراق په کندو کله د ختو دی
هسې رنګ رامعلومېږي د زړه زور مې

چې خزان مې شو میلمه په باغ د عمر
لکه ګل غوندې رژېږي د زړه زور مې

په څنګ شوې چې د ژوند له ګیرو داره
په خپل ځان باندې پوهېږي د زړه زور مې

چې هر څومره جفا پورته ځي د دهر
هومره ښکته ښکته کېږي د زړه زور مې

چې لیدلی یې د چا د مخ ډیوه ده
د پتنګ غوندې سوزېږي د زړه زور مې

۱۳۶۵/۱۱/۵

کورشاه شهید

PROPERTY OF ACKU
3707

ځي او راځي

دا څو کاله څو په غم ځي او راځي
په قرياد وير او ماتم ځي او راځي

نوروز څه دی بدرګه ورسره هر کال
درد او غم په هر قدم ځي او راځي

بې يارانو به د زړه خوښي په څه وي
په زړه څريکې د الم ځي او راځي

خندا وچه ده د شوندو په ماتم کې
په هر مخ د ستر ګونم ځي او راځي

د ښادۍ د ساز نغمه ده چرې شوې
انګازې د توپ او بم ځي او راځي

ګلان مړاوي پر بلبلو ماتم جوړ دی
پرې د سرو لمبو کرم ځي او راځي

لا زما د زړه د ګل بوټې خزان دی
پسرلی مې ګڼه په چم ځي او راځي

چې زما د زړه د بڼ بلبل خاموش دی
پسې ساه مې دم په دم ځي او راځي

چې د ښکلي مخ رنايي لمر کې نيشه

ACKU

نو په ستر گو مې تورتم ځي او راځي

سره اورونه يې په سر باندې بليږي

پر ګنې د بني آدم ځي او راځي

لکه سيوری مې د مساز د وطن غم شو

دم قدم راسره سم ځي او راځي

لا به نور ستا د هجران غمونه راشي

ګرانه تر اوسه خو لاکم ځي او راځي

په کې خوند ستا د پايزبو د شرنګ نشته

بنا پيری که دارم ځي او راځي

د ځواني احساس پرې نه ناځي مطربه

ستا نغمې په زير او بم ځي او راځي

دی شکولي ورته چا اميل د غاړې

په ژړا مې چې صنم ځي او راځي

زره تک تور دی د رقيب خو په ظاهر کې

د دوستۍ په خوله قسم ځي او راځي

د سپين غر غوندې مې زړه ورته ولاړ دی

که پرې ورېځې د ستم ځي او راځي

۱۳۶۷/٤/۲۵

نیپوهیږم

د بهـــــار ښکلي رنګونه ؤ رنګونه
ورسره د عــشق ســازونه ؤ ســازونه

کـــه اغــيـــارو په کې خــار کــرلي نه وای
دا وطـــن بــه اوس ګــلـــونــــه ؤ ګــلـــونـــه

په ديدن به د بحر بل نـه مـــــــريدلو
ميـنې څـه عـجب وخـتـــونه ؤ وخـتـــونه

سـتـــرګې څـه وي د وطن د هرې پيــغلې
د شـــرابو ډک جـــامــــونه ؤ جــــامــــونه

هر سـړی د ژوند په قـــدر ؤ خوشـحـالـه
ورکه له څـــيــرمې تول غــمــونه ؤ غــمــونه

ژړا نه وه فـــريـاد نـه ؤ غـــوغــــانـه وه
له څـــوبـيــــــــوه ګ ګلونه ؤ ګلونه

حــــافظ وايي دا دوزخ ورته چا جـــوړکـــړ
د جنت څــــــونډي باغــــــونه ؤ بـاغــــونه

۱۳۶۷/۱۲/۱۰

د راديو لار

ارمان

تالا ترخې شول د چمن ګلونه ورژیدل

زما د مینې د ګلشن ګلونه ورژیدل

چې په څوژبو یې صفت کاوه د ځا د حسن

په باغ او بڼ کې د سوسن ګلونه ورژیدل

ښکلا د پېغلو د وربل او د زلمو د شملو

لا په زمور د وطن ګلونه ورژیدل

باد صبا چې خبر ورکړ د شیریني د مرګ

تازه په وینو د کوهکن ګلونه ورژیدل

نور زلیخا ته څه شي پاتې د ویلو نشو

چې د یوسف د پیرهن ګلونه ورژیدل

که زر سپرلي راشي حافظه وبه نه غوړیږي

که دې داځل ته د سخن ګلونه ورژیدل

۱۳٦۷

د ديدن خيرات

نن دې ستر ګو کې د کوم شراب مستي ده
چې راغلې مې په زړه هسې سستي ده
ستا ترخې سپورې زما خوږې د نورو
ياره ! دا څه محبت څنګه دوستي ده
ساقي ستا د منت بار په ولونه وړم
دا باده زما په لاس کې «الستي ده»
پيدا شوی له ازله يم سرلوړی
د غماز غونډې مې کله زده پستي ده
د ديدن خيرات ژر ژر ويشه په خوارو
د خير کار کې په کار هر کله چستي ده
مبارک دې د ښکلا هستي تل اوسه
را په برخه تل مودام ماته نيستي ده
ای د حسن زبردسته رحم بويه
د حافظ خواري د عمر زير دستي ده

۱۳٦۸/۲/۱۰

راډيو انصاري واټ

زما ځواني

ځواني وه څه د خوب کتل ؤ چې بس تیره شوله
یا خود ستر ګو رپول ؤ چې بس تیره شوله
وي څه تغبیر به دا زما د نامرادۍ ځوانی
په سرو لمبو کې سوزول ؤ چې بس تیره شوله
که وه د چا ځوانی په خُم کې د شرابو ډوبه
زما په غم کې ډوبول ؤ چې بس تیره شوله
یوه غمژنه حادثه وه د بهار په موسم
د سرو غوټیو ریژول ؤ چې بس تیره شوله
شاعري څه وه لږ ساعت د چا د زلفو په تال
د څو خیالونو زنګول ؤ چې بس تیره شوله
مینه وه څه پرته له دې چې د زړه وینې وخورم
د زهرو ګوټ ؤ تیرول ؤ چې بس تیره شوله
وصل ؤ چیرته وه به دا د یار د هجر شپه
په سر د غرونو اړول ؤ چې بس تیره شوله
۱۳۷۸/۲/۱۴

راډیو لار

د زړه کعبه

اوس به د مینې ګلې سم ورانېږي
خال په تندي چې د صنم ورانېږي

ګریوانه ډوب دې کړم ټوپان د اوښکو
د مېږي جاله په شبنم ورانېږي

ورنه راتاودې تور پیلان د وحشت
کعبه د زړه مې دم په دم ورانېږي

ګومه دنیا چې اوسېلې ورانوي
نه په ګولۍ او نه په بم ورانېږي

زورېږي زما د عشق په ولو راځي
د چا پرې څه که زیات او کم ورانېږي

خزانه! سنا د بې رحمۍ له لاسه
باغچې د ګلو چم په چم ورانېږي

څه خودې شوي د درخو په وربل
نغمه رباب کې د آدم ورانېږي

۱۳۶۸/۴/۱۴

د رادیو لار

د عشق کعبه

که زما ضیته له ازله اوسي
ستا د ښایست دیوه دې بله اوسي
چې د ښو خبرې زېره وکړي
غماز دې ورک له دې محفله اوسي
کعبې د عشق ته چې لار جوړه نه کړي
پښې مې دې پاتې له منزله اوسي
چې پرې توده وي هنګامه د مینې
اور مې د پورته له ګوګله اوسي
زه غروروم ستر ګې په لاره ورته
چې راستانه ستا له درشله اوسي
چې مې منظوره قرباني شي د سر
بخته! هغه ساعت به کله اوسي
توبه د هغه اوسیلی له تاوه
چې رابهر د زړه له تله اوسي

۱۳٦۸/۵/٤

راډیو

داڅه وشو

داڅه وشو دا څه کیږي څه به وشي
گرانه یاره ! یارانه خو داسې نه شي
ای زما د رنځ طبیبه راته وایه
دا غمو خوړلی زړه به څنگه ښه شي
زه خو ستا د مینې اوربل په سر گرځم
ته زمانه ما نړیځن گرځې په څه شي
ستا د سترگو یوبانه دې هم کوږ نه شي
خیر که غشي مې لک شوي ترې په تشي
غوړیدلې مې لیمه درته په خاورو
نه چې ستا تلي په خاورو کې سپیره شي
بیا به دا د عشق غوغا نه نه وي کوڅو کې
که د مینې لیوني چرته ویده شي
ته به څه کوې د مینې آدم خانه !
که درخو د پښتو بل چاته واده شي

۱۳٦۸/٦/۱۲

راډیو انصاري وات

د رڼا څرک

څـــــــرک د رڼا تـه انـتـظـار کـــــــاږم
تـورو تـيـــــارو کې د ژونـد لار کـــــــاږم
چې مې يو گل نشـــــتـــــه د ژونـد په بن کې
مـنـت بـه څلـه د بـهـــــار کـــــــاږم
هيـــڅـوک په غم راسـره نه شـو شـريک
په يوه سـر دغـه نـا تـار کـــــاږم
وران کـــــړي څـــــوځله باران د اوښـکو
چې په کـــاغـذ دغـه اشـعـــار کـــاږم
چې مې ترڅـــــو قلم په گـــــوتـو کې وي
نـوم د جـــانـان به پـري بـار بـار کـــاږم
حـــــافظ گلونه تـولـووم د شـعـــــر
غـــاړې ته ســـتـــا د گلـو هار کـــاږم

۱۳۶۸/۸/۲۹

شاه شهید کابل

د مينې راز

لکه چې خوار وم هسې خوار پاتې شوم
ستا د ديدن په انتظار پاتې شوم
نور د وصال منزل ته ورسيدل
زه د بيلتون په نيمه لار پاتې شوم
طبيبه! راغلې لاړې څه دې وکړل
زه لاهم هغسې بيمار پاتې شوم
په اوسنۍ بهارکې ګټه نشته
خوشې په تمه د ربيار پاتې شوم
د زړه باغچه مې لا خزان پرته ده
هسې په هيله د بهار پاتې شوم
د مينې راز مې پوره ونه ساته
داچې رسوا په سردار پاتې شوم
صياد ترلي دي وزرې راته
چې بې نصيبه له ګلزار پاتې شوم
فرياد د خوږ مې چاته ونه رسيد
که تر سبا پورې بيدار پاتې شوم

د خپلو اوښکو په تاو ښه پوخ شومه
لکه کباب په تېره اشکار پاتې شوم
نرخ يې له غمکي نه آسمان ته وختوت
زه چې د حسن خريدار پاتې شوم
ملګري تول منکر د مينې نه شول
بس خو يوزه په کې اقرار پاتې شوم
آسمانه! ستا د بې رحمۍ ځنې
د زره له زوره وار په وار پاتې شوم
جنون نه غوږ مې ستا په غږ اېښی دی
ناست يوې چغې ته تيار پاتې شوم
دوباره حسن ته يې ونه غوښتم
داخو په لاسه د اختيار پاتې شوم
بې نيازه مې نه اخلي د پيازو په نرخ
د بې عرضيو په بازار پاتې شوم
۱۳۶۸/۹/۶

د وحدت شمع

اقبال چې د اقبال په براق سپور راغی محفل ته
مستي راغله جذبه راغله او شور راغی محفل ته

بې واره یو پر بل پسې جامونه تشوي
قربان دې شم ساقي عجب مې خور راغی محفل ته

زاهده ! اوس دې تینګه کړه پګړۍ د تعقل
د مینې لیونی چې نن سرتور راغی محفل ته

دارو ورسره شته د بې خودۍ د رنځورانو
طبیب غوندې حبیب غوندې غمخور راغی محفل ته

چې ویې لیدله بله دلته شمع د وحدت
پتنګ غوندې د مینې سوی سکور راغی محفل ته

ګوتلي يې پوره ژ د ازل په پیمانه
له ځانه بې خبر غوندې نسکور راغی محفل ته

اوس تینګه میکده کړه چې خمونه چپه نه شي
د خیرې ګریوانونو کلی کور راغی محفل ته

راځه ښکلیه ! دلته چې هرڅه دي ښکلي ښکلي
لتا سره د رڅارشم ښایست نور راغي محفل ته
حافظه!ساز د روم او د تبریز او د خیبر
یوځای شو د زخمي زړونو تکو راغي محفل ته

یادونه : د ۱۳٦۸ کال د روژې د میاشت ۸ شپه خوب وینم چې د یو شمیر روحاني او عرفاني شخصیتونو ترمنځ استاد حمزه شینواری ناست او د سلوک او تصوفي ادب په باب خبرې کیږي چې په دې کې له کومې خوا ډاکتر علامه اقبال راښکاره شي . د هغه په راتلو د ټولو سترګې د هغه خواته واوړي . په دغه وخت کې استاد حمزه ما ته وویل چې حافظه وایه د اقبال په استقبال کې یو څه ووایه چې د استاد د دغې وینا سره سم زما په خوله د پورتني غزل مطلع راغله.

د اوښکو باران

باران د پسرلي سره گلونه راوریږي

گلونه راوریږي او رنگونه را وریږي

د تالندې برېښنا د ټنگ ټکور په انگازوکې

په کمانو بوټو بورنگ ته حسنونه را وریږي

ټول خلک خوشالي کړي نه پوهیږم چې داولې

په ما غریب دلي دلي غمونه را وریږي

فریاد له هر کوره پورته کیږي شپه او ورځ

زمونږ په کلي کور باندې غمونه را وریږي

حافظه! که په نوروشي باران د سرو گلونو

زمونږ په سرو باندې اورونه را وریږي

۱۳۶۸/۱۲/۱

د چا یادونه

په زړه مې بیا د چا خواږه یادونه را.وریږي
یادونه راوریږي که ګلونه را وریږي

ماوې چې به یوازې اور د ځمکې په مخ بل وي
آسمانه ستا له ستر ګو هم اورونه راوریږي

خوښي ده خوشالي ده د دنیا په کوراو کلي
دا خوار کلي زموږ دي پرې غمونه را وریږي

څوک مري له ډیرې لوږې پرې خواري د ځنکندن ده
په چا د من سلواو نعمتونه راوریږي

زما د هیلو ځاله به پرې ولې لمبه نه وي
شیبه شیبه سکروټې بارانونه را وریږي

ته ناست اوسه په امن کې د شیش محل خاونده
زما په خواره خونه دې بمونه راوریږي

په موږ خو تل راتلونکې مرحلې دي د زحمت

ای ربه ! دا په چا ستا رحمتونه راوریږي
یوځه خود دیدن باران په دې خوا کړه راستون
اشنا په زړه مې د پر ستا دیدنونه راوریږي

زه نه یم شرابي په بل پلوې اړوه
له ستر ګو دې قربان شم ترې جامونه راوریږي
طبیبه ! هسې خوشې دې ځان مه بد ناموه
زمونږ په کور او کلي ټول دردونه را وریږي
کوځه د لیونو ده ترې په ډډه ځه حافظه
مودام دلته کې ځېري ګریوانونه راوریږي

۱۳۶۸/۱۲/۲۸

د عبدالصمد خان اڅکزي سیمینار آریانا هوټل کابل

د درې ورځو مېلمانه

پرون راغلو نن دلې سبا ستانه یو
دنیا ستا په کور درې ورځې مېلمانه یو

د پلونښې به مو وي او مور به نه یو
مور ملګري د فنا د کاروانه یو

چې دا وریځې لړ خپرې شي مور به هم ځو
پنا شوي دلته لږ له بارانه یو

زر سپرلي که راشي لاړ شي نه غوړېږو
مور سېزلي سرو لمبو د بېلتانه یو

د مرګي د سیند ځپو یو را اخستي
نه درېږو نه ستنیږو په یانه یو

نن سبا یې په مور سترګې در نې شوي
اوس پوه شوي مور په نیت د کوربانه یو

ده ځمرګنده راته ستا د اجل هنده
مرګه ښه خبر شه مور هم پښتانه یو

زمور لاره د حق لاره ده حافظه!
مور د سپکو پسې نه ځو چې درانه یو

۱۳۶۹/۹/۱۹

روژه ۱۳ نیته شاه شهید د ګهیځ اوه بجې

د حُسن غل

اورشومه د مینې په زړه بل شومه
ماوې زه به ژوند شمه اجل شومه
شمعې په سلګوکې پتنګ وسیزه
داځکه محفل ووم چې مقتل شومه
هسې رنګ معمی شوم چې حل نه لري
جړشومه جوړستا د زلفو ول شومه
خوا د رقیب ښه رابانديې یخه شوه
ښه د بیلتانه په ژرنده دل شومه
ستا د مخ د نمر وړانګې چې تتې شوې
ورک شومه د شګې د مخ ځل شومه
ملامې ستا د غم پیتې راماته کړه
ناست یمه په ځای په پښو شل شومه
شومه ګنهګار توبه مې ماته شوه
څه وکړم چې بیا د حسن غل شومه.

۱۹/۱/۱۳۶۹ روژه ۱۳ شاه شهید کور

پلوشې

ځي دې له مخه د جمال پلوشې
خورې دي هر لور د کمال پلوشې
د پتنګ سوی ګوګل ګورې کنه
ای د جمال ای د جلال پلوشې
کړي رنګينه مې د خيالونو دنيا
چې راکړې دې شي د خيال پلوشې
د سبا ستوري ته رڼا ورکوي
د وروځو منځ کې ستا د خال پلوشې
حُسنه قربان دې له جلوځنې شم
لا دې زيا تيرې کال په کال پلوشې
څوک به دي څنګه مخ ته وکړي نظر
بريښوي سترګې دې د شال پلوشې
لکه د ګل هسې تازه اوسه تل
ای د حافظ د قال او حال پلوشې

۱۳۶۹/۱/۲۷

شاه شهيد کابل

د اوښکو پشه کال

د کعبې په سر څریږي د تا زلفې
بتکدې کې هم غورېږي د تا زلفې

پرښتو ته جوړ ټالونه شي پرې زانګي
چې په ملا باندې زنګیږي د تا زلفې

زه «ایوب» به ستا وفا کړم څنګه هیره
«رحیمې» غوندې خرڅیږي د تا زلفې

د دوزخ د تورو کندو مې دارنشته
چې مې لاس ته را رسیږي د تا زلفې

مخ دې څه دی جوړ سپوږمۍ د څوارلسمې
تور ماران ورته تاویږي د تا زلفې

پرې راښکته به د اوښکو پشه کال کړم
که په دې راتازه کیږي د تا زلفې

۱۳۶۹/۲/۵

زموږ په کلي

داغــــه غم دی چې راغـي زمـــــوږ په کلي
څــــه ستم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

کـــــه په نورو کلیـــــو شي باران د ګلو
راکښته بم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

په دې غم مــــوخــــولا یـخــــه د چانه ده
وایي کم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

خــونړی سیـــلاب د مــرګ په غــورزنګو دی
ګـــوري سم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

انــګـولاده فــــــــریادونــه دي ژړاده
لوی مــــاتم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

یو غم نه دی چې زمـــــوږ په کلي راغی
دم په دم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

کـه بلا کـــه مـصیبت دی نه ځي بل خــوا
څــــه رقم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

ای حـــــافظه! د غـــــه توره بلا وینې
هو! قـــسم دی چې راغي زمـــــوږ په کلي

۱۳۶۹/۲/۳۰

راډیو انصاري واټ

د زړه وطن

سرې لمبې د اور به شي انګار به شي خوړلن به شي
مه سرې کوه شونډې چې ایرې د زړه وطن به شي

مه توره سترګې چې هوسۍ به ورنه تور وخوري
جوړ له دغه وران کلي مالت ځنې ختن به شي

ځار دې شم قربان دې شم د تللو راته مه وایه
غم د ګریوان نه خوروم خیشت په اوښکو پراهن به شي

مه ګواښوه وروځې تیرې تورې دې پرې مړ به شم
یاره ! در په غاړه غم د غسل او کفن به شي

مه ښوروه دا توري بلا پرتې ویدې ښې دي
زلفې دې که خوشې کړلې دار به شي رسن به شي

ګلې ! که په دغه آب و تاب ګلشن ته راغللې
ګونګ له حیرانۍ ځنې په سل ژبو سوسن به شي

چرته که یې ولیده زما د زړه د وینو رود
زر ځله بیزار له خپلې مینې نه کوهکن به شي

دا له سوز او سازه ډک غزل چې حافظ وروایه
شور به شي مستي به شي ناره به شي شیون به شي

د مشهور شاعر مٌعین سید حسن «حسن» د یادولو په غونډه کې
۱۳۶۹/۳/۱۰ راډیو

د حيرت گوتې

هېره يې نکړئ د جانان کيسه مې بيا را واخلئ
هغه د مينې د ارمان کيسه مې بيا را واخلئ

چې تول جهان يې اوريدلو ته دي غوږ نيولی
د ليونی څيرې گريوان کيسه مې بيا را واخلئ

چې په گوگل کې کړي پاسته يو څه د تيرو زړونه
هغه د اوښکو د باران کيسه مې بيا را واخلئ

چې د تنکيو سرو گلونو له مخ رنگ وتښتي
جوړ په سپرلي کې د خزان کيسه مې بيا را واخلئ

چې په زندان کې ورته راشي زليخا د مينې
هغه د مصر د کاروان کيسه مې بيا را واخلئ

چې د حيرت گوتې په خوله کې ورته شي د عالم
هغه د حسن د دوران کيسه مې بيا را واخلئ

۱۳۶۹/۳/۱۷

د فریاد ډیوه

راځئ چې په محفل د چا د یاد ډیوه کړو بله
ډیوې د ښا د وېلې د ناښاد ډیوه کړو بله

راوېښ چې کړو له مخې خوبولې سپوږمۍ ستوري
کوڅو کې د اسمان به د فریاد ډیوه کړو بله

شي جوړه هره خوا به له ښکلا ډکه دنیا
د زړونو په محل کې که د داد ډیوه کړو بله

اباد دې وي په خپله ابادۍ کې تل خوشحال
همت وکړئ چې لږ خود برباد ډیوه کړو بله

شي وړانګې به یې تیرې د شیرینۍ تر محله
د سرو وینو په رنګ که د فرهاد ډیوه کړو بله

شي . بچ له تیندکونو به بې شمیره نامراد
که موږ ورته په لاره د مراد ډیوه کړو بله

چې ډیر نه شي دا ځیري ګریوانونه نو راځئ
چې ژر ورته د مینې د بنیاد ډیوه کړو بله

ترڅو به توره شپه وي راخپره زموږ په ذهن
رڼا به شي که چیرته د سواد ډیوه کړو بله

۱۲/۶/۶۹ - راډیو

د حسن يرغل

چې په غوسه شي کرې وروځې دې خنجر غوندې شي
بانه د سترګو دې صف ودرې لښکر غوندې شي

چې مې د زړه په تاتره راشي يرغل د حسن
زما ګوګل ورته لوی غرشي د خيبر غوندې شي

چې مې د روح په تخته ياد د چاد مينې راشي
اوښکې مې لارې پرمخ جوړې کړي مسطر غوندې شي

ته چې په لاره قدم کېږدې د رقيب په قدم
نادانه ياره هغه دم په ما محشر غوندې شي

چې بې د ستا له دره ځي په بل در سرلګرې
په دين دنيا هغه بېشکه در په در غوندې شي

هله به هار شي د چاښکلې محبوبا غاړې ته
چې د لاله په شانې تور داغ په ځګر غوندې شي

په اور ژوندی وي او خوراک يې د اورسکروټې
چې را پيدا د اور په منځ کې سمندر غوندې شي

دواړه جهانه ځاروي د نيم نظر له سره
چې د حافظ په شان په عشق کې قلندر غوندې شي.

۱۳۶۹/۱۱/۱۵

راډيو (حافظ)

د حُسن ګلان

مــوږه د شعـر له کــوره ځـو خـو غـزل ځـان ســره وړو

بلـې دیـوې د پتنګـانو اجل ځــــان ســــره وړو

ځُـه مــو چې کـړې په دنیــا کې هغــه دلتــه پرېږدو

ښــه وي کــه بد وي دا ناچیـزه عـمل ځـان ســره وړو

چې هلتــه هم پرې نغـري تود د مــحبت پاتې شي

مـــوږ به د مــینې د لمبـــو خـــپرول ځــان سره وړو

پرې لنډوو به د ســپـیـرو د ښـتــو اوږدې مـزلې

بس خــو همــدغــه به توښـــه د منزل ځـان ســره وړ

چې پرې ښـیــرازه او تازه وي ســتــا د حــسن ګــلان

د تـړمـــــو اوښکو د باران وروڵ ځـــان ســره وړو

۱۳۷۰

آریانا هوټل د احمد شاه بابا سیمینار

د حُسن کوڅه

لنډه زما د غم کیسه خونه ده
نیمگړې پاتې ده پوره خونه ده
د ستار شرنگ د تپو رنگ په کې شته
ورانه زما د زړه دېره خونه ده
چې د جنون د سجدو وار پرې نشته
درشل د مینې دی کعبه خونه ده
واک مې د زړه ورته په لاس ورکړی
د کور میرمن ده میلمنه خونه ده
هسې گیلې مانې ترې څله کوئ
ښکلې به وي نو پښتنه خونه ده
کوڅه د حُسن ده تیندک ونه خوری
دا تورې زلفې دې څه شپه خونه ده
په سره سالو کې شوه کبره له خیاله
د گلو لښته راکبره خونه ده
پام کوه گوره چې پرې تیر نه وځې
دا یې سرې شونډې دي لمبه خونه ده
دلته پیالې په سرو مه ماتوئ
د جانان کور دی میکده خونه ده
ربیاره وایه درنه وگرځمه
درته یې کړې څه گیله خونه ده
شته د حافظ زړه کې د ژوند سازونه
خوشې د موږ هدیره خونه ده

«د یوې طرحي مشاعرې په لړ کې»
۱۳۷۰ راډیو

د حُسن گودر

زیړ غرد ماز دیگر یم د سپین غر په سر ولاړ یم
بنیو نه دي قربان ستا د نظر په سرو ولاړ یم

لویدلی یمه نور په تول سیمه ما بنا می شو
یوه شیبه د حسن د گودر په سر ولاړ یم

رسی د تورو زلفو دي په لاس کي راکوه
در ځار شم مینې هله د کمر په سر ولاړ یم

شاید چي شم ځ حسن نظر ماتي د اشنا
لوگی شوم سپیلنی شوم د مجمر په سر ولاړ یم

حیران یم نندارې ته د جمال او د جلال
په څوکه د شمشاد د جگ خیبر په سر ولاړ یم

مامه پوښتئ که پوښتئ نو جانان مي وپوښتئ
په کومه گناه هسې د محشر په سر ولاړ یم

که گرمه هنگامه شوله د عشق د قربانی
له ټولو به زه څو قدمه بر په سر ولاړ یم

۵/۱/ ۱۳۷۰ کور شاه شهید دوشنبه د روژې ۹ نیټه

د اوښکو ملغلرې

چې بسمل د یار د سترګو په خنجر شي
د جنت تر وره به بې پوښتنې ورشي
هله پورته شي د عرش له کنګروته
هغه سر چې رانسکور د یار په در شي
زه به خپله نغمه هیڅوخت سره نه کړم
که سکاره مې په پنجره کې بال و پر شي
هیڅ بلبل به په ګل شور غوغا ونه کړي
که پتنګ غوندې د عشق په راز خبر شي
غوره چاره په اوس وخت له دینه نشته
هغه څوک چې پوه د مینې په هنر شي
بیا مشکینې زلفې وخنده له نازه
چې د ماغ پرې د عشاقو معطر شي
ترې لوګی به کړم د اوښکو ملغلرې
که پخلا مې پرې د مینې سرور شي
د همت مټې مې شته که مزوري نه یم
رانسکور مې که د سر له پاسه غر شي
هر فرزند چې زنداني لکه یوسف شي
د کمیس بوی یې د پلار نور بصر شي
چې د شپې د ظلمت تور ځادر کې څیرې
په جهان به لکه نمر هسې انور شي

«د دري ژبې د مشهور شاعر محمد انور
بسمل په یاد» ۱۳۷۰/۴/۲۳

د غزل رڼا

غزل ښایست دی هم ښکلا ده غزل
زه یم مجنون زما لیلا ده غزل

خوب مې غزل ویښه غزل ده زما
هم مې خندا هم مې ژړا ده غزل

یارانو تاسو چې څه اخلئ واخلئ
برخه ازل ځنې زما ده غزل

د زړه له کوره مې تیارې تللې دي
په کې د یوه رڼا رڼا ده غزل

رقیبه! څله یې لوټې راځنې
زما د ټول عمر سودا ده غزل

پرون مې هم د زړه په وینو لیکه
نن هم غزل او هم سبا ده غزل

ته که ښېرې کوې کوه یې راته
جوړه زما په خوله دوعا ده غزل

ستا سو دنیا له ګلو ملو ډکه
جوړ د حافظ د زړه دنیا ده غزل

١٣٧٠/٤/٢٦

د دیدن مینه

را په لاس چې د ساقي د میو جام شي
دغه جام کې مې تمام د ژوند ناکام شي
د تذویر دانې دې ډیرې پرې شیندلي
زمانه راته په هر قدم کې دام شي
مرتبه به له دې پورته چرته مومې
چې د ښکلیو په درشل کې څوک غلام شي
چې شي سرو په لیونۍ د دیدن مینه
د ریبار هره ادا د یار پیغام شي
ټول اومه په خپل خپل وار باندې پخیږي
نه پخیږي هغه څوک چې عشق کې خام شي
نیک نامي د هغو کله په نصیب شته
چې په مینه د آشنا کې څوک بدنام شي
د ګریوان ریښې مې هرې خواته زانګي
د دې ښار په لیونیو د چا پام شي
سپوږمۍ مخ له شرمه پټ کاندي په وریځو
راښکاره چې هغه میاشت په سر د بام شي
د رنګ ساعت ته دې حضورته حاضریږم
په تکل د مینې سل میله یو ګام شي
په آرام به مې د زړه د هوس اس شي
ستا د سترګو د ورشو غزال که رام شي
دا اثر د کوم نظر دی نه پوهیږم
چې حافظ کړي یو د مینې بل «الهام» شي

۱۳۷۰/۵/۱۱

د استاد الهام د ۶۰ کالیزې محفل

د ویر او غم کوڅه

ته خوراتلې زما پوښتنې ته ستنه ولې شوې
د غمنازانو په لښون رانه خپله ولې شوې

شیریني ستا له خوږو شونډو خونبات دوړیدل
د شمکې د ګوټ په شان راته ترخه ولې شوې

مادې لاس په ښکلې زنه باندې نه وایښې
شوې د ګل پانه له حیانه تکه سره ولې شوې

شمع زما د زړه د کوردې په سلګو پرېښوده
د رقیب کورکې راته وایه میلمنه ولې شوې

د مینې ګله : زه دې تل تازه په اوښکو ساتم
د چا له غمه هسې مړاوې پژمړه ولې شوې

دې غلې شوې تاکې څه د لیونیو چغې
د عشق مالته دا د ویر او غم کوڅه ولې شوې

زه د فراق د اوږدو شپو تورو تیارو وخوړم
ته د پردو بزم ته بله شان ډیوه ولې شوې

لنډه شنه ژرچې مې د یار سترګو ته خوب راغلی
ای د حافظ د غم کیسې هومره اوږده ولې شوې

۱۳۷۰/۸/۲۳ رادیو

د ارمانونو دنیا

نوره زما د ارمانونو دنیا مه ورانوی
د دې تنګو تنګو ګلونو دنیا مه ورانوی
ای د وحشت د اور دیوانو نور چې هر څه کوی
خو د معصومو پاکو زړونو دنیا مه ورانوی

لږ مې د څمېرې ګریوانه د رېښوروی ومنې
د خوارو زارو امیدونو دنیا مه ورانوی
د شومه دم د نیمو شپو د تروړمو په یرغل
د چا د مینې د خوبونو دنیا مه ورانوی

زارې خوارې ورته کوم بیرته به جوړه نه شي
دا د شاعر زړه د خیالونو دنیا مه ورانوی
ای د خزان ترخو سیلیو د سره ګل په زړه کې
د څو خوږو خوږو یادونو دنیا مه ورانوی

پرېږدئ چې جوړ مې ګریوانه کې توپانونه شي تري
زما د اوښکو د رودونو دنیا مه ورانوی

۲۰،۹،۱۰

د دیدن لاوې

مینې جورې ستا په رضا چارې شوې
خلاصې د اشنا د دیدن لارې شوې

اوښکو مې د چا د راتلو واورېده
ودرېدلې سترګو کې حصارې شوې

تېره چې ښکالو شوه د رېبار د یار
هیلې خوبولې وې بیدارې شوې

واخسته جذبو مې د همت امسا
پورته له بستر څخه بیمارې شوې

څو مره یې چې تنده کړه تروه په ما
شونډې یې خوږې شوې مزیدارې شوې

خیر د دیدن غوا ړي درویزه کوي
هومره د مینو برخې خوارې شوې

جوړ چې د غزل بازار حافظ کړلو
ښکلې یې له مخې خریدارې شوې

۱۳۷۱/۱/۱۹

وزیر اکبرخان پارک

کابل ته

ستا د زړه په خوږ پوهیږمه کابله
چې سم تا سره ژړیږمه کابله
زما روح زما بدن یې زما کور یې
ستا د خوږ سره خوږیږمه کابله
داکوم اور چې نن د ستا په لمن بل دی
زه هم دې اور کې سوزیږمه کابله
د مرګ سیورې دې فضا په سر اخستې
په تا هسې رنګ ویریږمه کابله
یو له یو خوا بل له بلې په تابلوسې
دغه کار ته حیرانیږمه کابله
د افغان د اتحاد لویه مرکزه
که ته وران شوې زه ورانیږمه کابله
که په بڼ دې د خزان سیلۍ شوه ګډه
لکه ګل به ورژیږمه کابله
چې د ستا په وجود هره ګولۍ لګي
لکه زه چې پرې لګیږمه کابله
دنیا څه کړي او اخته یو موږ په څه کې
د خپل ځان پورې شرمیږمه کابله
خو سیلاب د پسرلي دی سیند کې درومي
د رنګ ساعت په کې دوبیږمه کابله
ستا د غم غشي مې لګ د زړه په سر دی
د ریدی نه شمه لویږمه کابله.

۱۳۷۱/۲/۲

د کابل گلونه

د اور په سرو لمبو سوزېږي د کابل گلونه

د پسرلي په وخت رژېږي د کابل گلونه

راغلله بې وخته پرې سیلۍ د څه نا ترسه خزان

داسې چې مراوې کېږي د کابل گلونه

بلبله خواره ته په څه څورند وزرې شگارې

د چا وربل ته نه رسېږي د کابل گلونه

د وینو رنگ د وینو بوی په کې خسوه پروت وي

چې په سرو وینو راټوکېږي د کابل گلونه

دا د مالي له لاسه شوي نا پرسانه بڼاره

نن چې وریا تاکې خرڅېږي د کابل گلونه

څوک څه خبر دي پدې وخت زما د زړه له اوره

چې ورته گورم تالا کېږي د کابل گلونه

دا خو دیوې څه په مزار د شهیدانو نه دي

د زړه د اور په تاو بلېږي د کابل گلونه

راوریدلي پرې د چا د مېـــــــباتم اوښکې نـه دي

پـه خـپلو اوښکو کې لېـــــــبېـږي د کــابل ګلونه

مـــــاتـه زمــــــا د زړه ټـوټـه ده هره پاڼـه د ګل

تاتـه بـه ښــــه رنګـه ښکاریږي د کـــابل ګلونـه

چې پټـوي پـه مــراو پاتوګې خـېـل زیـږ مــخـونـه

دا خــو پـه ښـان پورې شــرمـېـږي د کــابل ګلونـه

مـــاتـه صــفـت ځـلـه کـــوې تـه د جــهـــان د ګلو

خـدايـږو چې ډیر ډیر مې یادیږي د کــابل ګلونه

هغــه زمـا د مـېـنتـوب د یارانې زیـبـــاران

ګله زمـــا ښـې هېـــرېږي د کــــابل ګلونـه

«حــافظ» يه نه وي کــه بيــا راشي پسرلي د ژوندون

يو پـه چې بيـــا پرې وغــوړيږي د کـــابل ګلونـه

۱۳۷۱/۴/۵ ګور شاه شهيد

د ورځې دوه بجې :

څله راتلې

چې مې د زړه درد ته د وانه شــوې نو څله راتلې
مـــرور یاره چې پخـــلا نه شــوې نو څله راتلې
ستا په راتلو مې د تور بخت تروږمۍ لا زیاتې شوې
چې توري شپې ته مې سبا نه شوې نو څله راتلې
غم دې زمـــا ښــادي نوروته په برخــــه کـــړله
زه به دې څـــه کـــړم چې زمـــانه شــوې نو څله راتلې
دې خــپل د عـــمـــر ژړیدلي کـــړیدلي ســـره
چې تش له نازه په مـــوسکانه شــوې نو څله راتلې
مـــاوې راتـولې به ریښې کړي د مــجنون د گـریوان
د حســن مـــیـرې چې لیـلا نه شوې نو څله راتلې
د ســـر ببـــرو تالا شـــوو لیـــونو په مـــینه
چې کـــور او کلي کې رســوا نه شوې نو څله راتلې
په آخـــرت کې خـــو بیل بیل دي دهر چاکـــورونه
نن چې په کـــار مې په دنیـــا نه شوې نو څله راتلې
مـــا ســتـــا په مـــینه کې لیـــدل د پاچایۍ خــوبونه
په سر مې ســیــوري د همـــا نه شوې نو څله راتلې
چې یې راغلي په کـــوم لار ورســـره بیـــر ته درومـــه
چې له رقـــیب څنې جـدا نه شــوې نو څله راتلې
تالا ترغې د «حـــافظ» خـــواري زاري هیلې شولې
چې تـه خـــبـــر په دې تـالا نـشـــوې نو څله راتلې

۱۳۷۱/۵/۳

کور شاه شهید کابل

موږ چا مړه کړو؟

نه زلزلې او نه توپان مړه کړو
ږلی د اوږ راکټ باران مړه کړو
داسې کاپړو او پردو مړه نه کړو
لکه چې خپل وروږ مسلمان مړه کړو
عرض به د چا دربار ته ورسوو
په دروازه کې چې دربان مړه کړو.
څه به کړو خلکه له غلونه ګیله
موږ خو څاروان د دې کاروان مړه کړو
ځمکې هم راوسته په موږه مرګو
که آفتونو د اسمان مړه کړو
غریبو مړه نه کړلو خوارو نه کړو
موږ امیرانو د دوران مړه کړو
لیوانو ونه خوړو مات یې نه کړو
خو د انسان په نوم انسان مړه کړو
وي به ضرور د غمازانو لمسون
داسې له مخې چې جانان مړه کړو
د چا د زهرو په ترخو مړه نه شو
خوږو خبرو خوږبیان مړه کړو
چې دین یې ورکړ د دنیا په بدل
بس خو همدغه بې ایمان مړه کړو

په ژوند مـــو ولیـــــدې لمبې د دوزخ
د وخت بې وخـتـه اخـتـغـان مـره کـړو

د ژوند سـپـرلي تـه مـــو خندلي نه و
تنګي ګـــلان و چې خـزان مـره ګـړو

قــربـاني نـه شــو د وطن لـه ســره
شـخـصـي قـدرت ګـټـې د ځـان مـره ګـړو

چې د وحـدت لاره مـــو پرې نـــه وده
بیلتـــانه وغــرور هجـران مـره ګـړو

چې لیـــوني وربـوري هم خـــانـدي
هغـــه دلیل هغــه برهان مـــره ګـړو

پوره به نه شي تر قــیــامــتــه پوري
خوشي وعـدو چتې پیـمـان مـره ګـړو

ګـــورئـو هم پـه مـــوږ صـرفـه ونه ګـړه
کـــه تا بللي شـان مـهـمـان مـره ګـړو

۱۰/۸/۱۳۷۱ راديو کابل

انصاري وايي

د تصور کښتۍ

دا دنیا راته د اوښکو سمندر شوه
په کې ډوبه مې کښتۍ د تصور شوه

د ساحل په هیله ښکته پورته غلم
رانه عشقه اورکه ننبه د ګودر شوه

په دریاب کې د سراب په لور روان یم
په هر موج مې تنده ماته د نظر شوه

دا د کوم بانه شتي وه نیسو هیرم
چې رسا مې هسې ښبه په ځګر شوه

مبلمنې مینې مې څه کاڼې راوکړې
یوګل راغله د زړه کورته بیا بهر شوه

چې داستا د زلفو شپې په اوږدیدو شوې
افسانه زما د مینې مختصر شوه

زه حافظ چې دا په چغو چغو ژاړم
برخه خواره نن سبا کې د هنر شوه

۱۳۷۱/۹/۲۱

د پیرۍ امسا

د ځوانۍ شپه مې سبا راته پیرۍ کړه
لار تیاره وه خو رڼا راته پیرۍ کړه
د پرون د ځوانۍ خیال مې خندنی شو
را په لاس چې نن امسا راته پیرۍ کړه
چې هوس د زلمیتوب مې د روغ بللـه
هغه چاره اوس رښتیا راته پیرۍ کړه
چې په عمر مې لیدلې چرې نه وه
پېښه هسې شان سودا راته پیرۍ کړه
جوړ کسات مې د شباب له مستۍ اخلې
دا چې ماته هسې ملا راته پیرۍ کړه
په هر رو د ژوندانه راته ولاړه
را د و چاره څه بلا راته پیرۍ کړه
آه ، فریاد ، ژړا ځیګروي مې شو په برخه
وچه شونډو کې خندا راته پیرۍ کړه
چې په خوب او په خاطر مې تیره نه وه
نا آشنا کیسه آشنا راته پیرۍ کړه
د هجران په اوږده لاره ما حافظ ته
په مرۍ کې بنده ساه راته پیرۍ کړه

۱۳۷۱/۹/۲۱

هغه کابل چیرته دی؟

ملګرو! تاسو چې لیده هغه کابل چیرته دی؟
ازغې ازغې دی چمن تول په کې بوګل چیرته دی
چې به له خیاله په کې ایښې و سل رنګ ګلونه
په کې بو ورځو خوږ له نازه تور وربل چرته دی
چې پټسوي لاله له شرمه ترې د زړه داغونه
بس څو همدغه زما زړه دی ګرانه بل چیرته دی
دې تور کارغان راخواره شوي په سپیرو باغونو
هیڅوک نه وایي چې په زړه سوری بلبل چیرته دی
زمانه څومره بې حیا شوه ورته فکر وکړئ
په زوره زوره غل ناري وهي چې غل چیرته دی
چې به کیدې په کې هر خوا مظاهرې د حسن
هغه پتنګ هغه ډیوه هغه محفل چیرته دی
مور خوار و زار و چې د مینې کوه طور بللو
په سرو لمبو کې ایره پروت هغه محل چیرته دی
پام چې تیر نه وځی آشنا پرې لږ څه سوچ په کار دی
خبرې ډیرې دي د خولې خوشې عمل چیرته دی
راروان شوی یم د مینې د منزل په تکل

کمزورې پښې مې مزل سترې کړې منزل چیرته دی

تالاترغې د پښتــــانه حُســن جــونګړه پرته

هغــه اوګی هغــه پښګې هغــه هیکل چیــرته دی

پیـغلو اغــوستې دي د غم تورې جـامې له مـنځې

د سـرو پورنو د ګــودر په ســر وربل چیـرته دی

چې د ې ستـا یلې وې غــزالې ستــرګې د برې په کې

شاعره ! ستـا د زړه په وینو لیک غـزل چیـرته دی

رحمــانه ! اوس حافظ په در ، درته ځولې غوړوي

بې ســتـا لـه دره بې د خــوږ زړګي تسل چیـرته دی

۱۳۷۱/۱۰/۲۹

کله چې له کابل نه د خپلې کډې سره د یو وخت لپاره

جلال آباد او بیا پېښور ته تلم .

چې له کابله راوتم

چې له کـــــابلــه را وتم نــو ژړیـدم راتـلـم
په سـرو لمبــو کې له حســـرته ســوزیدم راتلم
بــه پوهیــدم چې د بیلتــون د بلا خــولې ته ورځم
د مـــــینې لاره په کې هیــڅ نه ویـریدم راتلم
د زړه ارمـان مې ورته ځـاوري شــو د ځـاورو سره
چې د الفت د مــــزار خـــواکې تیــریدم راتلم
چې په ګولو شــهیدې شناختې مې له سترګو شولې
په غــرولو بینا ســــتــرګـــو ړندیدم راتلم
په ســر مې بار زاوره د ژوند د ناخـــوالیــو ګـنده
د بیوزلۍ غمـلړندې له غـمـــمـه تاویدم راتلم
چې مې کـــتل په هره خوا تازه تازه زخمـــونه
لکه لاله د زړه په وینو لمبـــــیدم راتلم
د ســوزیدو د ورکـیـدو ســوزدا مې ته وه زړه کې
وم یو پتنګ په سر د شــمعې چورلیدم راتلم
ځکه له لاندې وه سره شوې آسـمان پاس سور وه
ځـام پاتې نه شــوم په ذې اور کې پخیدم راتلم
د وصـــال لمر مې چې له سترو ورانګې وارولې
د شګې ګل شــوم له نظر ورکــیدم راتلم

۱۳۶۱/۹/۲۹

کابل پلچرخي

جلال آباده !

جلال آباده تاکې هغه جوش وجم نشته
جام دې پریوتی دی نسکور څکه چې جم نشته

چې پریوتل به یې پښوکې د یر مغرور سرونه
هغه د حسن په غرور غره صنم نشته

چې نڅیده ورته سرتوره د رخانی د مینې
هغه د سوز نغمه رباب کې د آدم نشته

راشه مسیحه ! دې دخدای مخلوق ته دم وښه
بې دمه مړه زړونه پراته دې په کې دم نشته

د حاتمانو د کرم دروازې پورې وینم
یوه ذره یې کورکې نښه د کرم نشته

جوړه به څود راځي زما په خوله د غم سندره
داسې کور نشته چې ناري په کې د غم نشته

هسې چې وګورې د شیرو ګریوانونو خواته
رحم ده چا سره په زړه کې هومره هم نشته

خزلي شته دي ازغي شته چې پرې ړنديږي سترګې
خـــزان وهلي تول ګلونه ســتـــــا د چم نشـــتـــه

چغې نارې دي فــــرياد ونه دي ځــــيګروي ورســــره
زخـــمـونه شـــتـــه دي خـو سـوداېي د ملهم نشـــتـــه

چې په زور نـظر مې وکـــــــتـل د وخت مـلګري
لکه مـېـاران کــاږه په لاره درومي ســم نشــتـــه

چې يې د غم اوږده کلونه په ژړا تيـــــر کـــړي
سترګو کې اوښکې وچې شوې په کې نم نشته

د شـــرارت خـــواته حـــافظه تل په منډو درومي
چې شي اوچت د خـيــر په لوري يو قـدم نشـــتـــه

۱۳۷۱/۹/۳۰ د جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا غزل

ټول محفل غزل غزل دی خو ساقي بیت الغزل دی
دین دنیا زموږ نه اخلي عشقه دې کې دې هم چل دی
چیرته داشلې پاپې او چیرته ستا د دیدن لارې
کله غوږ ځم کله پرځم د میرې په پله مزل دی
بیلتانه و چې میرې دې د وصال کعبه ده لرې
د ارمان د حاجي زړه مې د احرام کړی تکل دی
د جمال په مال مغروره دم قدم په احتیاط ږده
په دې وخت دې زمانه کې هر سړی د حسن غل دی
خبر نه یم نه پوهیږم چې پرې ټوله دنیا سوزي
که د میني اور بوازې بس زما په زړه کې بل دی
چې قبله د ټول عالم او سجده گاه د پرښتو ده
دا محل هغه محل دی دا درشل هغه درشل دی
قربانی د محبت ته چې له ټولو نه اول ځم
نوم د یار په خوله اخستی ماله ټولو نه اول دی
گفتار هغه وخت گفتار شي چې کردار ورسره مل شي
بې کرداره گفتار څه دي بې فایدې خوشې عمل دی
سر مې ځار شه ورنه تیریم نن ورځم د یار کوڅې له
که ولاړ په هر قدم کې راته جوړ تیار اجل دی
چې حافظ د زړه په وینو د کاغذ پرمخ لیکلي
« بختانیه » که غزل دی نو همدا غزل غزل دی

۷۲ کال د حمل میاشت کله چې د خیبر په دره کې د پینبور خواته روان وم نو د استاد حمزه صاحب د کور سره نژدې د دغه غزل مطلع راغله .

پوه نه شوم

نه په خزان نه په بهار پوه شوم
نه په راتللو د نګار پوه شوم
تر اوسه په خپله ګناه پوه نه وومه
ایله چې اوس په سر د دار پوه شوم
نه یې د وصل د خوږو په هیله
نه د بیلتون په انتظار پوه شوم
نه راته یار د مینې راز وو ایه
نه په خبره د ریبار پوه شوم
نه بهرمند شوم د سحر له فیضه
نه د بلبلو په چغار پوه شوم
حیران یم خلکه چې اوس څه وکړمه
نه په اقرار نه په انکار پوه شوم
چې د غوټۍ شوندو کې وینې راغلې
نو د اغزیو په آزار پوه شوم
حافظه تیرې شوې اوبه له ورخه
اوس که په لمسه د اغیار پوه شوم

۱۳۷۲/۱/۱۹

کورتا یمني کابل

د ریدلي قافلې

ولې ترپښنو په نیمه لار کې قافله پاتې ده
لا تر منزله پورې ډیره فاصله پاتې ده
لا مو په مخکې ډیرې شته دي د تور مرګ مرحلې
ستړې ستومانه چې له تګه راحله پاتې ده
د بیلتانه د تورو غرو سلسلې نه لنډیږي
زموږ ترمرګه پورې دغه سلسله پاتې ده
زما ځګیروي آه و فریاد دې ناراحته نه کړي
دې رنځور زړه کې نوره کله حوصله پاتې ده
نورو د نور شراب په سر کړل خو ما خوار غریب ته
ډکه له زهرو ځنې بس یوه پیاله پاتې ده
زما نصیب کې دوزخونه سره اورونه لیک دي
که ستا په لاس کې د فردوس قواله پاتې ده
د محتسب له احتسابه ورته چا ویلي
چې د مینا مرۍ کې بنده قلقله پاتې ده
زه د هغې دنیا حساب کتاب ته نه یم تیار
په دې دنیا کې لا جړه معامله پاتې ده
بس د رنګ شیبې ته به تیاره شي د محفل په محل
شمع د مرګ سلګۍ وهي یوه شغله پاتې ده
غمازه پام چې په سپینو ډکو تیرنه وځې
ځوانه مې زړه کې لا د مینې ولوله پاتې ده
۱۳۷۲/۵/۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیرنو ډیوې

زموږ د خوارو امیدونو ډیوې څله وژنی
ددې تنکو تنکو گلونو ډیوې څله وژنی
صله د رحم ده په کار د غریبانو سره
په تور ماښام یې د بختونو ډیوې څله وژنی
تورې تیارې به راخورې شي د جهان په کلي
ددې رنځورو زخمي زړونو ډیوې څله وژنی
چغې فریاد به مو له ستورونه خوب وتښتوي
په نیمو شپو مو د خوبونو ډیوې څله وژنی
پریږدئ چې تتې خاطرې مو وي د مینې ژوندي
بلې د عشق په مزارونو ډیوې څله وژنی
د بې گناه قتل گناه به در په سرشي گورئ
ددې شاعر زړه د خیالونو ډیوې څله وژنی
ارمان په خوا به پتنگان په بیرته لاړشی ورنه
زموږ د مینې د بزمونو ډیوې څله وژنی
لاندې په ځمکه درنه بله ډیوه پاتې نه شوه
پاس په آسمان کې د پیرنو ډیوې څلبه وژنی
یوځلې نه په څو ځلې دې وژلې ورته
بیا د حافظ د ارمانونو ډیوې څله وژنی

۱۳۷۲/۶/۲۵

د وریځو پلو

چې شیدا په ښکلي مخ د ګل اندام شوې
ای بلبله! د ګل نه شولې د دام شوې

زړوي چې د ایمان د کعبې خښتې
ای زما اسلامه داځنګه اسلام شوې

ما ته ایښې ده ک کنډول مخکې د وینو
ته مخمور لکه فغفور د چا په جام شوې

ما اخستې په سر ستا د مینې تور دی
وایه ته د چا په مینه کې بدنام شوې

سپوږمۍ مخې ته د وریځو پلو وینو
راښکاره چې ته بیګا په سر د بام شوې

د دوزخ د اور لمبې به دې پوخ نه کا
که یوځلې د جانان په مینه خام شوې

یوه نیت په شرق تړلی بل په غرب دی
ته لا راغلې په محراب ورته امام شوې

۱۳۷۲/۷/۱۲

د وفا فیصلې

د ښکلو په جرګو کې فیصلې د وفا کیږي
اوس ګورو به مجنونه چې لیلا به د چا کیږي

ده ګوته د حیرت ورته دنیا په خوله نیولې
آشنا! د ستا له لاسه چې کوم ظلم په ما کیږي

وعده دې په ټول عمر د دیدن نه کړه پوره
جانانه! تاخو ویلې چې نن کیږي سبا کیږي

دږبې په سر راشي خو د زړه له تله نه وي
ای یاره! چې ښیرې درته کومه دوعا کیږي

زړه تینګ شه د مینو ستر ګو جنګ دی پام کوه
په دې کې د ښو د سنګینونو غزا کیږي

حافظه دا دستور دی چې مدام په محبت کې
نازکیږي مکیږ کیږي د خوبانو ادا کیږي

۱۳۷۲/۹/۲۳

د جانان غیربۍ ته

د زړه ماشوم مې هوسیږي د جانان غیربۍ ته
هغه د مینې محبت د خوږ جهان غیربۍ ته
چې ئې د زلفو توره شپه کې کړي رڼاخالونه
ستوري تل ځان رسوي شپه کې د آسمان غیربۍ ته
په کار د مینې د وفا هیله ترې نه ده په کار
رسیدی نه شي بې ایمانه د ایمان غیربۍ ته
چې له کافره ئې هم کلک زړه په گوگل پروت دی
ځان مې ورواچاؤ د هسې مسلمان غیربۍ ته
دلته چې راغی لوی ناتار پرې د بې وخته خزان
بلبلان ځي د نا آشنا غوندې بوستان غیربۍ ته
کیسه د مینې ئې خپره شوه د آسمان په کلي
مجنون چې ووته د عشق د بیابان غیربۍ ته
بې گناهي ئې زلیخا ته شوه څرگنده هله
یوسف چې ولویږد د تورونو د زندان غیربۍ ته
په ځان مغروره فکر وکړه لیونی خونه ئې
ورغورځوي چې ځان داوبنکو د توفان غیربۍ ته
د خوار ژوندون د ناخوالیو کډه بار په ولو
ځان رسوي د مهاجرو د کاروان غیربۍ ته
په افغاني غرور مې بلې د سره د اور لمبې شوې
په تېښتو ستر گو ور روان د این وان غیربۍ ته
چې ئې په مینه یو مظلوم هم په کې ونه نیوه
حافظ حیران دی د دې هسې رنگ انسان غیربۍ ته
۱۳۷۲/۱۱/۱۶

چیرته لاړشو

په هره خوا اور راته بل دی موږ به چیرته لاړ شو
په سرو سکرو تو کې مزل دی موږ به چیرته لاړشو

د مرګو سیوری مو مو دام په سرو چتر ګرځي
قدم قدم کې ناست اجل دی موږ به چیرته لاړشو

رانه ئې لوټ کړ سر او مال اوس په بل غم اخته یو
په ملک راغلی هسې غل دی موږ به چیرته لاړ شو

دا نن چې سوزي ایره کیږي د اور سرو لمبو کې
دا خو هغه ښکلی کابل دی موږ به چیرته لاړشو

یوه خوا پاڼ بله خوا پړانګ راته غاښونه چیچي
زموږ له حاله سم متل دی موږ به چیرته لاړشو

دومره ځای نشته چې څوک سرور لاندې سیوري ته کړي
وطن د سرو وینو مقتل دی موږ به چیرته لاړشو

۱۳۷۲/۱۲/۸

د غزل زلیخا

بابا د ستا په مرگ باندې دنیا د غزل مړه شوه
مجنون د غزل مړشو هم لیلا د غزل مړه شوه
په شونډو د پښتو د یتیم شوي شعر پلاره
خندا د غزل مړه شوه هم موسکا د غزل مړه شوه
چې ۇ ستا د غزل د رنگینیو کوه طور
سینا غوندې خیبرکې دې رڼا د غزل مړه شوه
چې نشته په رخسار ئې آرایش د تغزل
په سترگو د مینو کې ښکلا د غزل مړه شوه
شوې ورانې میکدې خمان نسکور نه دی عجب
ساقي د ستا په لاس کې که مینا د غزل مړه شوه
ماوې چې د ادب په اقلیم شوی څه ضرور
تسبوکې د زاهد چې نن دوعا د غزل مړه شوه
شاید وي دا خبر هم لگیدلی ستا په غوږ
مطربه ! چې په ساز کې دې نوا د غزل مړه شوه
خیبره ! ستا د کلي او مالت د لیونو
بې وخته هغه شور هغه غوغا د غزل مړه شوه
مرگو راغله محل ته د غزل د ښاپیرو
پوښتنه رانه مکړه چې د چا د غزل مړه شوه
چې ستا مرگوني ژوند ته ۇ د عصر مسیحا
پښتو هغه طبیب هغه دوا د غزل مړه شوه
شاهین ئې په غم دود شو د شمشاد د سر درو
ژوندي زلمی وزرکې ئې هوا د غزل مړه شوه

محفل راته نن سوړ ښکاري د روم او د تبریز
سوز مړ شو د حمزه سره صفا د غزل مړه شوه
ستومانه زمزمه کې وايي دا روح د اقبال
خیبر کې یوه ښکلې د یوه بیا د غزل مړه شوه
راحته! د پښتو د معاصر غزل امامه!
څه وشو ستا له وروسته اقتدا د غزل مړه شوه
ایله چې اوس راغلې وه په څنو په وربل
« ناظره » هغه پیغله په ربښتیا د غزل مړه شوه
« ماهره ! » هله ورشه د « خاطر » په هدیره
خبر ورکړه چې مړه شوه ښکلې ستا د غزل مړه شوه
« رفیقه! » دا په څه شو د شنوارو بزم سوړ
رباب وائي پردوکې مې شرنګا د غزل مړه شوه
چې نه شته په کې مټره د پرون د زړه راکښون
د حسن اننګو کې غوړیدا د غزل مړه شوه
د اوښکو کاروانو ته څي ګریوان ته د کنعان
نن مصره ! په خیبر کې زلیخا د غزل مړه شوه
« مراده » شي تیاره به د خیبر د ادب کور
رڼا دې کړه په کور کې د بابا د غزل مړه شوه
۱۳۷۲/۱۲/۱۸
کابل
یادونه : د بابای غزل استاد حمزه شینواري په مړینه

دا څه ورځې دي ؟

په تیریدو مې د ځوانۍ ورځې دي

مل مې د ژوند د ستومانۍ ورځې دي

امسا په لاس په کبره ملا ګرځمه

راته څیرمه د پریشانۍ ورځې دي

شبابه تیر لکه بریښنا غونډې شوې

راغلې اوس د حیرانۍ ورځې دي

په وریدو مې دی اسمان د سترګو

موسم بدل شو بارانۍ ورځې دي

د ځوانۍ ورځې رانه لاړې خوشې

اوس راڅیرمه د پښیمانۍ ورځې دي

د مینې یار چې راته نه ګوري سم

د غیر غماز د شیطانۍ ورځې دي

تاته ئې رخ د ودانۍ راوړی

په ما راغلې د ورانۍ ورځې دي

ما ته په هر قدم کې غم پا ځوي

ستا په نظر کې سيلانۍ ورځې دي

بيه د هرشي جګه شوې ډيره

خود سرو د ارزانۍ ورځې دي

چې د جانان په درکې نه قبليږي

عبث زموږ د قربانۍ ورځې دي

ګوره چې رنګ او خوند به څوک ترې اخلي

وينې د ستا د مهمانۍ ورځې دي

پل به د غيرو په کې پرې نه ږدمه

ميني د ستا د دربانۍ ورځې دي

۱۳۷۲/۱۲/۲۶

کابل

درنه ځم

د ځــو ورځــو مــهـــمـــانْ یمــه جــانانـه درنه ځم
زړه تنګ نه کـړې قـربان دې شم مــیـزبانه درنـه ځم
ترلې د ژوند کــډه د رنګ شـیـبـې ته په سـر ږدم
مـکانـه درنـه تـلونـکـی یـم زمـــانـه درنـه ځـم
راغلی چې وم بې سـر او سـامـانـه په کـوم رنګ
په هغـه رنګ به بې سـر او سـامـانه درنـه ځم
نـه مـــینـه د بلبل او نـه ښکلا شــوم دور بـل
یـو ګـل یـم رژیدلی ګـلـســـتـانـه درنـه ځـم
حســینـه! مـاه جـبنیـه ! نوردې نه حیـرانووم
آئینه دې شـومـه حـسن ته حـیـرانه درنه ځم
راوښـتـی یم په جګو جګو غـرونو د بیلتـون
راغلی یم سـتـومـانه او سـتـومـانه درنه ځم
دا نن دی چې له خـیـاله هسې زلفې کړې پریشـانه
جـانانه! زه هم داسې پریشـــانه درنه ځم
ای یاره ! رخ مې ومنه د ځـــرې ګـــریوانه
راغلی ښـه هوښـیـار وومــه دیوانه درنه ځم
حــافظ هیلـه راوړې وه د ښـکـلو د دیدار
دیدار تـه دې پرې نـښـــودم د ربانـه درنـه ځم
۱۳۷۲/۱۲/۲۶

آسماني سروش

لکه چنجي چې د وريښم له ګيډې تار باسي
شاعر له نسه د شعور داسې اشعار باستي
لکه چې ايښې غوږ سالک وي آسماني سروش ته
داسې شاعر الهام د عشق ته انتظار باسي
زه به تر هغو پورې ژاړمه د يار په درکې
څو چې ګريوان کې مې د اوښکو ويالې لار باسي
بنده د عشق يم زه په دې کې اعتراض ته لرم
که د غلام غوندې مې مينه په بازار باسي
زما زړه هم داسې غوړيږي په بهار د وصال
لکه ګلونه چې غندلي په بهار باسي
چاته فرياد وکړم او عرض د چا په درکې وکړم
چې بې ديدنه مې د عشق له کلي يار باسي
که حال يې ګورئی خلکه راشئ ګونګسې دي هسې
چې د رنګ شيبې ته به حافظ په سر د دار باسي

۱۳۷۲/۱۲/۲۷

تايمني کور

کابل

د سترګو راکټ

د یو شاعر جنازه وځي د کابل له ښاره
د ویر نغمې راپورته کیږي د غزل له ښاره
مور په خپل ژوند د نیک مرغۍ شیبه ونه لیدله
موره راغلي بد بختان یو د ازل له ښاره
خپل سره لاسونه به زندۍ کړي د قاتل د مرۍ
که یو ژوندي چیرته راستون شو د مقتل له ښاره
د نظر سپورمۍ ستا د سترګو د راکټ له زوره
د زلفو کورته مهاجر شو د وربل له ښاره
چې پرې رندې شبې د یارانو مهربانه سترګې
ځي د اغزیو سوغاتونه اوس د ګل له ښاره
چیرته به ومومي د امن د سارا لمنه
ډیرې ماشومې کډې بار شوې د اجل له ښاره
ډیر غریبان یې آواره کړل دربه دره ګرځي
خوورک یې نکړ دومره زور سره یو غل له ښاره
حافظه پوه به شوهله د سپرلیو په خوند
که دا کارغان چیرته بهر شول د بلبل له ښاره
۱۳۷۱/۳/۱۳
تایمني کابل کور

د مرګ چاره

د مرګ چاره مې په مړی باندې اغيار ايښې
کله اغيار ايښې ده بويه چې مې يار ايښې
چا ته ګلپوش موټر ولاړ وي ناوې کور ته بيايي
چا ته ګلرنګه جنازه په اوږو بار ايښې
د وخت د جبر حکومت دی جاري شوی دلته
کنه چا مرګ ته غاړه کله په اختيار ايښې
ډيرې ناوياتې نامراده ځواني مرګې شولې
بنارسي يې جنډه شوې په مزار ايښې
هره خوا چغې فريادونه دي د کونډو ميندو
په زخمي زړه باندې پټی د صبر پلار ايښې
چې په سرو شونډو د غوټيو کې موسکا وچه ده
ناغه د وينو په سرو ګلونو بهار ايښې
د درد له زوره چې مې سترګې بيخي نه غړيږي
د غم دنيا راته په سر کوم ستمکار ايښې
د وخت مومنه رارسيږه برید په کاردی درته
جوړ د شهيدولی په خوله کې د ښامار ايښې
د ژوند بازار راته سوړ ښکاري خريدار نه لري
د مرګ متاع قدم قدم کې په بازار ايښې
چا ته لګيږي په سينه غشي د چا د جبر
چا د منصور غوندې ځواني په سر د دار ايښې
برات د مرګ يې دی راوړی د حافظ د قتل
نن چې د خيال کږه خولی په سر ريبار ايښې

۱۳۷۱/۷/۲۹/

کابل تايمني کور

د مرگ انتظار

يم انتظار چې به د کوم راکټ په اورکې سوزم
دا زه کمزوري خوار غريب به په کوم زورکې سوزم
چې په کوم ځای کې ئې د قهر او غضب اور ولګي
هلته که نور په کې سوزيږي زه په کورکې سوزم
په دې دنيا کې دوزخ جوړ شو له جنته راته
مخکې له حشره زه د دې دنيا په ګورکې سوزم
ما خو ميږي هم د پل لاندې آزار کړي نه دي
خدايه ! دازه مسکين د چا د وينو پورکې سوزم
د بيلتون اور د هرمين د زړه په خونه بل دي
کنه يوائې زه دا ستا د مينې تورکې سوزم
د خدای لپاره رامدد شئ دا د چا په عشق کې
لمبې مې جګې شوې له سره په پيغورکې سوزم
که د هجرت په اور يم سوی زړه مې تاسره دی
که ته سوزيږې په کابل زه په لاهورکې سوزم
داچې کوم شور ګډ شوی ستا د ژوندانه په محل
در سره سم جانانه زه په دغه شورکې سوزم
په يوه ځای په يوه سيمه باندې نه بليږي
دا داسې اوردی چې هميش پرې په هرلورکې سوزم
۱۳۷۳/۹/۳
کابل

د زړونو کور

اوروونه را زرغــون شــول د گلونو په هيــواد کې
ميـلمـه شـو مـحـرم د اخـترونو په هيـواد کې

قـدم قـدم کې رنگ خـپورشـو د وينو هره خـوا
د مـرگ تيـاره غـوړيږي د رنگونو په هيـواد کې

نور هرڅـه شـو قـيمتـه بې وزلان اختـه په غم
بې مـثله ارزاني شـوه د سـرونو په هيـواد کې

خندا په شـونډو وچه شـوه ژړاده هره خـوا
يو وير دی هر طرف ته د غـمونو په هيـواد کې

وطن تـه مـو راغلې خـرابۍ دی رنگ په رنگ
خراب دی له بل هرشي کور د زړونو په هيـواد کې

طبيب نه شتـه حبيب نه شتـه د زړونو د علاج
فـرياد شـو د غم ياد شـو د رنځـونو په هيـواد کې

حـافظه ! د حيـرت په سـترگـو گـوره ورته تـه
داخـه بې غـيـرتي شـوه د ننگونو په هيـواد کې

۱۳۷۳/۱۱/۲۲

د پنجرې بلبل

چا ته ورشم ترې قربان شم چا ته عید مبارک باد کړم
نذرانه کړم اوښکې چا ته تیر وختونه چا ته یاد کړم
نه هغه گل او گلشن شته نه هغه ښکلې چمن شته
نه هغه خواږه یاران شته په لیدوئې چې زړه ښاد کړم
چا ته څیرې گریوان یوسم چا ته وژاړم په چغو
څوک ئې اوري څوک به ئې واوري چا ته داد چا ته فریاد کړم
نه پوهیږم نه به پوه شم که هم پوه یم نه پوهیږم
چا داهسې رنگ ته خوار کړم چا داهسې رنگ برباد کړم
د زړه عرسه ولړزیږه په دوعامې آمین وکړه
شه هم داسې رنگ ناښاده چې ئې زه داسې ناښاد کړم
چې د غرو سینې سوری کړې خپلې وینې په کې توی کړې
د شیرینې حورې مینې ! زه به څوک درته فرهاد کړم
گله ! مانه لاس بردارشه بل بلبل گوره په بڼ کې
زه صیاد بند کړم پنجره کې ځان به څنگه ترې آزاد کړم
آب او تاب ته د وجود مې په حیرت پلک اوسندان دی
د ستم د اور بټۍ ئې آب دیده لکه پولاد کړم
۱۳۷٤/۲/۲۰

د لوی اختر اوله ورځ

د سبا د امید ستوری

د سبا د امید ستوری داسې ورک دی په تیاروکې
لکه ورک چې د چا لعل شي د وختونو په ایروکې

د وحشت گریوانه تاکې به تنې روغه پرې نه ږدم
د جنون جذبه مې شته لا دې کمزورو شان پنجوکې

د وجود د غره هرپانې مې انگازه د چا د عشق ده
نامعلومه فریاد اورم د انگیو په ناروکې

د لتهون شانه د سترگو په بنوکې پسې گرځم
مسا پر زړه مې ورک شوی د خوبانو په کمخوکې

ما په ژبه رخصت ورکړ خو خبر د سترگو نه وم
ړا شه کینه گرانه مه ځه د باران په دې شیبوکې

د کنعان د گریوان اوښکې د لیدو سترگې پیدا کړه
د ښکلا یوسف روان دی د کاروان خړوگردوکې

گونگوسه ده په گلشن کې یو گل بل ته غوږ کې وایي
مزه نشته هیڅ د حسن دی بې قدره پسرلوکې

ای طبیبه ! زه به کوم یو درته وایم خپله پوه شه
شته هزار دردونه پټ مې د پرهر په خندیدو کې

خپله یې هم په سر اوربل دی گریوان تر په سپینو اوښکو
دالیدلې شمعې څه دي د پتنگ په سوزیدو کې

مینې جوړ آتش نفس کړم سینه ډکه د سره اوره
سمندر غوندې مې ژوند دی د اورونو په لمبو کې

که بلبل د سبا چوپ دی خو نغموکې تیر ارمان یې
لکه بوی هسې خورشوی د گلونو په وړمو کې

څو وداں د عشق جهان وي او ژوندی په کې انسان وي
د حافظ غزل به اوري د پیړیو په اوږدو کې

۱۳۷٤/۳/۱۰

د مینې زور

هسې زور مې په زړه کړی مینې ستا
عقل هوش را څخه وړی مینې ستا

راز رغون مې شو د زړه په کرونده کې
چې کرلی په کې زړی مینې ستا

ساه مې سوزي نور قدم اخستی نه شم
کړم په ډیرو منډو ستړی مینې ستا

هرې خواته مې چې بیایي ورسره ځم
اچولی راکې پړی مینې ستا

بندوبست مې د کفن دفن په کار دی
رانه جوړ کړ بیخي مړی مینی ستا

یوه زه نه یم چې یې هسې ټول او زول کړم
په دارنګ کړ ټول وګړی مینې ستا

د «حافظ» په سر ئې توري خاوري باد کړې
چې غماز کړو منځګړی مینې ستا

۱۳۷٤/۳/۱۱

زما دردونه

هغه دردونه چې پر ما تیریږي
مینه کې کله پر بل چا تیریږي

عمر روان جوړه د باد شپه ده
لکه د نن هسې سبا تیریږي

ستا د وفا کیسه به پاتې وي تل
نه پاتې کیږي دا دنیا تیریږي

څو چې څگر وربا ندې نه کړي ستې
پروانه کله له رڼا تیریږي

پرتا دې یې سوری قدر هم ونه شي
خیر که پر ما هره بلا تیریږي

زما پر زړه باندې به څه تیریږي
چې رقیان د استا پر خوا تیریږي

آزار به وا خلي د حافظ د مینې
ستا له کوڅې چې بینوا تیریږي

۱۳۷۵/٤/۲

د ارمان غوټې

د جانان د کور د یوه په بلیدو ده
دم ساعت د هجران شپه تیریدو ده
د پامیرد غره له څوکې به شي هسکه
پښتنه شمله مې بیا په جګیدو ده.
ارماني بلبله راشه ورنه ځار شه
د ارمان غوټۍ موسکې په غوړیدو ده
چې آزار یې دی زما د زړه اخیستی
زمانه سلګۍ وهي په ژړیدو ده
د ګود رمنګي باڼه کړه ګلې راشه
ما زدیګر شو د لمر ستر ګه په لویدو ده
سمندر ورته زما د اوښکو جوړ شو
د رقیب د ژوند کښتۍ په ډوبیدو ده
چې به شپه د مینا نو په کې نه شوه
د هغه کلي کوڅه په ورانیدو ده
د بیلتون ترخې شیبې به مو خوږې کړي
د وصال خوږه ورمه په لګیدو ده
بیا به شي پکې تپې د مینې مستې
عشقه! ستا ورانه دیره په جوړیدو ده
۱۳۷۵/۶/۶

د رحمن بابا په پیروی

یو تپوس

شنې زرغــاراتو کــیــدلې دي کــه نه دي
خــوبرویـان پرې لوبیــدلي دي کــه نه دي

چې د وخت خــزان شــړلي و بهــاره!
بلبــلان بیـرته راغلي دي کــه نه دي

د گلشن مــالیــاره وایه لتــا ځــار شم
ســرې غــوټې دې غــوړیدلي دي کــه نه دي

د پسـرلي په نشـه مســتــولیــو نیــو
گــریوانو نه مــوڅـیــرلي دي کــه نه دي

چې به تـل د بیلتــانه په ژړا ســرې وې
هغــه ســتــرگې خندیدلي دي کــه نه دي

هغــه زړونه چې ویده د مــرگ په خــوب و
په ســینوکې تخنیــدلي دي کــه نه دي

کــتــارونه خــړې زانې مــهــاجــرې
په فــضــا کې نخـیــدلي دي کــه نه دي

د رحــمن له لاله زار حــافظ خــبــر کــړی
چې اورونه یې کــرلي دي کــه نه دي

۱۳۷۶/۱/۲۰
جلال آباد د نارنج گل

د لوړو غرو په څوکو

ستا تر درشله به د رڅمه د ښو په څوکو
که جوړه لا روي ستا تر کوره د چړو په څوکو
قدم قدم کې مې د ستر گو فرش هوار دی درته
نه چې له خیاله پرې را درومې د پښو په څوکو
یوه له درده ډکه څړیکه مې په زړه شوه خپره
چې شړک دې را کړلو ما خوارته د کوڅو په څوکو
پام تیرمې نه وځې د سر او مخ په سپینو ډکو
واورې وریږي تل مو دام د لوړ غرو په څوکو
چغه د حق به پته نه کړم که په خوله مې راشي
ویروی څله ما منصور د غر غر وپه څوکو
چې ایره کیږي چو په خوله اواز یې نه جگیږي
دا پتنگان دي چې سوزیږي د لمبو په څوکو
نه ده خوشبویه شا او خوا د نوبهار په گلو
ستا د وربل عطر خپریږي د وږمو په څوکو

طبيبه! خير که ملهم نه راوړې پتې نه راوړې
مالګې مې ځله د وړوې د پرهرو په څوکو
د وخت آدم د خپل کرم په لاسو پاکې کړلې
خاورې پرتې وې د درخو د اننګو په څوکو
نه يم خبر چې به سکون په کوم مقام ومومي
د ژوند هيرې مې توپاني شوه دڅپو په څوکو
لکه غونچه د ناز له خوبه سترګې وغړوه
لړ د رته ږدي د تندي خال د پلوشو په څوکو
له کومې وينې رنګ اخستی د چمن ګلونو
زړه د بلبل دی سوری شوی د اغزو په څوکو
زړه مې د خيال وزرې وکړې د حجاز په طرف
ګرځي د مينې د حرم د منارو په څوکو
تراوسه مړندی په مينه کې ژوندی دی «حافظ»
غلبيل غلبيل سينه د عشق د مردکو په څوکو
۱۳۷۶//۲/۸

د ګلونو محفل

محفل ګل ساقي ګل رنګ په لاس کې جام ګل
ناز یې ګل مکیز یې ګل ادا خرام ګل
په کوم کور چې ګل واته ننواته کړي
درې ګل دیوار یې ګل کوټه او بام ګل
چې ګل مخی ګل صفته په کې اوسي
په هغه مالت وریږي صبح و شام ګل
مطرب ګل ، سرود یې ګل نغمه یې ګل وي
شمع ګل ، پروانه ګل پاخه او خام ګل
د رنجو د خال دانه ورلاندې کیږدی
چې د مخ لپاسه خور کړي زلفې دام ګل
د خوبۍ مثال یې نشته په عالم کې
رب جوړ کړی دی په خپل قدرت تمام ګل
ګل هغه چې یې صفت واړه د ګل وي
څوک به څه کړي هغه ګل چې وي په نام ګل
ګلروخان چې سیل ته ووځي د ګلو

سرئې ښکته کړې په هر قدم او گام گل
یار مې گل ربیبعار مې گل زه گل پرست یم
ځواب گل ، وعده یې گل ده هر پیغام گل
خوله یې گل ، سترگې یې گل بار خویې گل دي
چا لپاره یې ساتلي دي انعام گل
گل قاصده ! چې د گلو ښارته درومې
گل ته وړه زما له خوا دوعا سلام گل
زه به گل غوندې پرې ولې نه غوړېږم
خندأ گل موسکا ئې گل هم یې کلام گل
نپوهیږم دا به فیض د کوم بهار وي
ستا د چم په باغ او بڼ کې وي مودام گل
گل بدنه ستا د سیمې گل کڅوکې
غوړېدلي دي د خاصو سره عام گل
وریسې به خود گلونه اقتدأ کړي
مسجد گل ، محراب یې گل په کې امام گل
د حافظ د زړه د گل بلبله راشه
هرکلي ته دې ولاړ په احترام گل
۱۳۷۶/۱۰/۱۹
کابل تایمني کور

د وصال شپه

د وصال شپه ده ترسحره ډیو بله پریږده
د دیدنونو بختوره ډیوه بله پریږده
چې پتنګ وسوزي بلبلې پرې نغمې ووایي
د زلفو کورکې معطره ډیوه بله پریږده
زړه مې لانه دی پوره موړ په نظاره د حسن
خواست مې قبول کړه د زړه سره ډیوه بله پریږده
چې درته وکړمه یوځو د دلدارۍ خبرې
زما خیالي ښکلې دلبره ډیوه بله پریږده
ستا د ښکلا افسانه ورو په ورواوږد یږي پسې
د ټولو ښکلو مخوره ډیوه بله پریږده
لوګي اوګي به کړم لتانه سپیلني د سترګو
الله دې مکړه له نظره ډیوه بله پریږده
ماوې چې زه به لنډوم درته د عشق غمونه
داکیسه نه شوه مختصره ډیوه بله پریږده
چې په محراب د وروځو ستا د سجدو وار نشته دی
د قدر شپه ده رادبره ډیوه بله پریږده
که لږ تیاره شوه درندانو بد مستۍ ته ګوره
د بزم میره معتبره ډیوه بله پریږده
مقام د حال کې تل د قال ژبه ګونګې پاتې وي
د خوار «حافظ» په حال خبره ډیوه بله پریږده

۱۳۷۶/۱۱/۲

حیات آباد پیښور

په دې دنیا جنت

وروستی وخت وروستی دیدن دی که راځي

ګرانه وخت د ځنکدن دی که راځي

په ځیر ځیر ستا د راتلو لارې ته ګوري

سترګې سترګې مې بدن دی که راځي

چې په ګلو به ئې شورو د بلبلو

اوس خزان هغه چمن دی که راځي

چې به شول په کې د مینې مجلسونه

تس نس هغه انجمن دی که راځي

بې لتا مې داسې حال دی که یې پوښتې

په سره اور کې کړیدن دی که راځي

چې به ما پردې دنیا جنت بللو

دوزخ شوی مې وطن دی که راځي

۱۳۷٦/۱۲/۱۳

څلور قله

د دنیا غمونه سیند باندې لاهو کړه
ځان ملنګ کړه د جانان په درکې هوکړه
چې د عشق د بندګی طوق دی روزي شي
د فاختې غوندې ځان ستړی په کوکو کړه
دوګانه دې چې قبول یګانه رب کړي
د خپل زړه په وینو تل تازه وضوګ کړه
د غماز د بدو سترګو که ځان ژغورې
څلور قله هر سبا د رباندې پوکړه
که مطلب دې د جنت د حورو خوند وي
د دنیا د زړې کونډې په مخ توکړه
چې جهان یې په حیرت تللی ښکلا ته
د سر لاندې د هغې ښکلې لاهو کړه
د وحدت دُر او مرجان چې کړې ترلاسه
نو د اوښکو په دریاب کې ځان ماهو کړه
نفس شیطان دریسې ګرځي خبردار شه
د تقوی سنګر کې ځان ورته قابو کړه
د موسی د امسا راز معلوم کړه ځان ته
بې اثره د فرعون سحر او جادو کړه
تار د حورو د جنت له زلفو راوړه
د حافظ د زړګي زخم پرې رفو کړه

۱۳۷۷/۲/۱۳

کور تایمني کابل

پیوکی

عشقه پسرلی شوم ورزندی دی کرم
ښه شیبه باران یم شرندی دی کرم
خال دې د ابرو په منځ کې کیښودم
غشی شوم لینده کې شغندی دی کرم
مرومه سلګۍ د زنکدن مې وې
ګرانه مسیحا شوې را ژوندی دی کرم
تامې د ګریوان تارونه ونغړل
غاړې د جنون ته غړوندی دی کرم
هسې په نری شمال به ورژم
ګل دې د ریدي کرم رپندی دی کرم
تاچې د نظر غشي راوویشتل
لاغر څه د غرونو ترهندی دی کرم
واړه کرامات د حسن خپل ګنه
شوم هغه زیارت چې پسندی دی کرم
تور د تورو زلفو دې راپورې شو
توريې چې وي بخت هغه تندی دی کرم
خیر که د مالي منت دې واخستو
زیب دې د وربل شومه جُندی دی کرم
تل به دې حافظ د ښکلا پاتې شم
ګلې! که پیوکی کې ځونډې دی کرم

۱۳۷۷/۱۱/۶

منصوري هوډ

قربان دې شم له سترګو چې جامونه چپه نه کړي
زما د خوارې مينې اُميدونه چپه نه کړي

راغلې مې د زړه په ورشو سخته وچکالي
باران د ديدن راوړه خو وږونه چپه نه کړي

ترهغو به يوپل له ميکدې نه کړم بهر
ترڅو مې چې ساقي په سرخمونه چپه نکړي

د ډېرو ککرۍ به په کې ووهي تالونه
زما منصوري هوډه که دارونه چپه نه کړي

د حُسن چنګيزي لښکره بويه احتياط
د زړه په غلغله کې مې تختونه چپه نه کړي

فرهاده ! زه دې نه منم د عشق پهلواني
ترهغو چې پرېل مخ دا لوی غرونه چپه نه کړي

امعبد ته هم نشه کې د وحدت راغلې آشنا
واعظ خو دې چپه کړو ممبرونه چپه نه کړي

حافظ به درته ووايي اتل د عشق په څه
که چيرته د اغيارو سنګرونه چپه نه کړي

۱۳۷۷/۱۱/۱۳

کابل تايمني کور

د لمر لمنه

مازدیگر دی ځمه لار دګودرنیسم
د پیغور د تورو وار ته ئې سر نیسم
زما ژوند دې ورنه ځارشي چې خوښیږي
د بڼو غشي یې تول په تټر نیسم
که ولې د شودوشاتو کې راسمې
شنډه ونه شومه کله ثمر نیسم
چې آباد دې کړم د عشق عمارتونه
نن سبا ورته د مینې اثر نیسم
د لاویز عطر به راوړي ستا د زلفو
ستا د سیمې له نسیمه خبر نیسم
چې دې خیال ساتم د سرو شونډو په زړه کې
«ګویا داچې په پنیه کې شرر نیسم»
چې یې بیل نشم د حسن له مرکزه
د ذرې په دود لمنه د لمر نیسم
زړه مې تور د تورو شپو تورو تیارو کړ
د رڼا د راتلو لار د سحر نیسم
خوږ ځواب قاصد راوړی دی له یاره
چې حافظ په محرم کې اختر نیسم

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د نظر براق

چې راپورې دې شو تور د تورو سترګو
هله پوه شومه په زور د تورو سترګو

د هوسۍ په شان به ئې خوب په منبر تون وي
پاتې مه شه په چا پور د تورو سترګو

د بڼو نیزو کې زړه وړی له ګوګله
د نظر په براق سپور د تورو سترګو

تاریکو کې د ژوندون اوبه موندې شي
که ځای راکړی یار په کور د تورو سترګو

د رنځو په ځیر به دوره ایره پایي
چې کوم زړه سوی په اور د تورو سترګو

«په کې صید کړي د حرم د غزالانو»
د نظر دام چې کړي خور د تورو سترګو

ورځ تر ورځې ئې بازار پسې تودیږي
صفت نه کوومه نور د تورو سترګو

زه «حافظ» چې د ښکلا په بازار راغلم
په کې جوړ ؤ عجب شور د تورو سترګو

۱۳۷۷/۱۱/۱۵

د حُسن عرش

د بندگی کړی مې غوږ کې شوه غلام وختم
د حسن میره بخت مې گوره ستا په نام وختم
که شوم وړه لکه رانجه د تندي خال دې شومه
عرش ته د حسن دې اشنا په یوه گام وختم
د عشق کلال خپله پجه کې راته ځای رانه کړ
په اور د مینی کې لا پوخ نه یمه خام وختم
له هرې خوا رابانديې راغلې د تیارو لښکري
د سبا ستوری وم بې وخته په ماښام وختم
رانه اداب د محفل هیر شو ساقي عفوه غواړم
له ډیرې بیړې وارخطأ په سر د جام وختم
کامیابي مې د دنیا په امتحان کې نشته
په ازموینه کې د مینې چې ناکام وختم
دا چې له غیږې مې د عطرو قافلې باریږي
لکه پروته دې د قد په گل اندام وختم
غمازه ! ستا د بدو سترگو د محک په قیاس
د یار حضور کې شوم سره زر عیار تمام وختم
چې اقتدأ مې په محراب د کږو وروځو وکړه
«حافظ» د مینې مقتدي ومه امام وختم

۱۳۷۷/۱۱/۲۸

د دانگی چینه

په لته بند د زړه مې کړې د جانان تیریږي
ځي د ایلبند په لور کتار اوښان تیریږي
توري کیږدی د دانه گی په چینه ودریدي
د اوبو ژی په اوږو ایښې گلرخان تیریږي
ورته ریښې ریښې گریوان د مجنون لاره نیسي
د سحر خړه کې لیلا راغله کاروان تیریږي
سبا بلبلو په نغمو کې داسې ویلې سره
ښکلی بهاردی زاروان سپیره خزان تیریږي
عشقه ! له دې نه به هم بله مرتبه وي لوړه
چې د میږي په کور د حسن سلیمان تیریږي
داخو نیولی د ښکلا و دیو وگل په سرو
هسې په څنگ چې ترې د حسن پتنگان تیریږي
غمازه ! ته ترې څه خبر یې ته پرې نه یې سوی
کومه لمبه چې د بیلتون زما په ځان تیریږي
کچکول د سترگو کې ورواچوه خیرات د دیدن
گلې ! کوڅه کې دې د مینې ملنگان تیریږي
د خدای کلام کې ورنه څه ښکلې کیسه جوړیده
څوک څه خبر چې څه کوهی کې د کنعان تیریږي
څوک یې په کانو ولي څوک مسخرې پرې کوي
«حافظ» په دغه حالت بیا څیرې گریوان تیریږي
۱۳۷۷/۳/۱۳

ګنډيري ګلونه

د حسن ګل ته دي حيران ولاړ هک پک ګلونه
چير ته ګلاب ګلونه چير ته د زمبک ګلونه
ګلې ! چې ته به پرې راځې لکه ورمه د ګلو
څه هغه ځمکه هر قدم څپک څپک ګلونه
چې تش ښکالو دي د ښکلا ورته په غور کړه نسيم
له هرې خوا درته په بڼ کې شو راڅک ګلونه
ريباره ! تاوې يار به راشي لا راغلی نه دی
په انتظار مې شو د سترګو مردمک ګلونه
د کړه ځولۍ درورم وربل ته د سپين غره له ګلو
څه ګنډيري ګلونه ښکلي څه مښک ګلونه
څه نمکي حسن درکړی پاک الله دی درته
ستا د ګل مخ سره پيدا کړي لا نمک ګلونه
داخو بورا دی چې د ژوند کورئې غوټچې د ګلو
کله ليدای په رڼا ورځ شي شوپرک ګلونه
حافظ چې ستا د حسن باغ ته هر سحر دردومې
کړه کوي په کې د سترګو په محک ګلونه
۱۳۷۸

د حُسن باران

یو گل وم له گلونو گلستان کې به مې شپه وه
بهار کې به مې شپه وه په خزان کې به مې شپه وه
د مخ د لمر په وړانګو کې دې ورک اوبه اوبه شوم
روڼ ستوري د آسمان وم کهکشان کې به مې شپه وه
سهار به د بلبلو په نغمو راجګیدم
د تورو تورو زلفو شبستان کې به مې شپه وه
جنونه ستا وحشت زړه کې پیدا کړ داسکون
وحشیان به راته رام ؤ بیابان کې به مې شپه وه
ښکلا د طبیعت به کړه هردم نور افشاني
لوند لوند به وم د حسن په باران کې به مې شپه وه
نه غم د بیلتانه ؤ او نه فکر د هجران
د وصل په ښایسته ښکلي مکان کې به مې شپه وه
ماشوم غوندې مې لوبې ستا خالونو سره کړې
نتکۍ کې به مې شپه وه په پیزوان کې به مې شپه وه
وږمه وم هر سهار به دې له څنو خپریدم
سنبل کې به مې شپه وه په ریحان کې به مې شپه وه
نسیم د صبحدم به نازولم تخنولم
امیل ومه په غاړه د جانان کې به مې شپه وه
په کوم نظر چې اوس «حافظ» ته ګورې داسې نه ووم
تنې غوندې د ښکلو په ګریوان کې به مې شپه وه
۱۳۷۸/ ۲/ ۲۴

د سبا ستوری

د تورو ستر گو غم په سر واخستم
لکه نشه ئې په ساغر واخستم

شو د زړه بدر مې د تندر په حال
نن يې چې ټول په خپل نظر واخستم

شوم ئې له سر د قربانۍ ګډوری
زه لړ ولاړ وم خو ده بر واخستم

د سبا ستوری وم اوس بل څه شومه
ذره ذره د حسن نمر واخستم

چې هر يو غبر مې راغبرګيږي په غوږ
لکه انګې په غيږ کې غر واخستم

«حافظ» به اوس پدې کې څه ووايم
تاچې د مينې په هنر واخستم

۱۳۷۸/۲/۲۵

کابل تايمني کور

د پنجرې دروازې

ته چې لاړې زه دې پرېښودم يوازې
را په مخ شوې د دنيا د مخ ناسازې
بلبل وار د گل په هجر شور فرياد کړم
د پنجرې دروازې نه شوې راته وازې
دې مالت کې زړه سوی نشته په ويرژنو
ستا کوڅې ته مې راځي اوښکې آستازې
پام چې مخ دې ښکاره نه کړې د سالونه
پيدا شوې بدې سترگې نظربازې
ښاپيری د چين ما چين مې هم کتلې
ستا په څېر نشته اوږدې زلفې درازې
حيرانيږم دې دستور د زمانې ته
چې په مينه اشارې بولي غمازې
«حافظ» پوه شومه په راز د واړو کونو
چې مې سترگې ستا د سترگو شوې همرازې

۱۳۷۸/۲/۲۸

کابل تايمني کور

د ځواني مرگی منگی

په چغـــو او په کـــوکـــو دې په وروژړیدم
پـــه لـــر وژړیـــدم او هـــم پـــه بـــر وژړیـــدم

قـــربان دې له درباره شم دربان مې شـــو مـــانع
حـــضـــورته دې درتلی نشم بهـــر وژړیدم

بلبل سره د مـــینې په دســـتور کې یم شـــریک
د گل په پانه پـرخـــه د ســـحـــر وژړیدم

دنیـــا راســـره ژاړي خـــو یو یار راســـره نه
نغـــمـــه د مـــنات رباب شـــوم په هنر وژړیدم

د حُسن مـــازدیگر مې کړو په خپلو اوښکو ډوب
منگی د ځـــواني مـــرگې په گـــودر وژړیدم

راوړي مې له ســـپـین غـره ځولۍ تشـه د مـراد
په خـــړو خـــړو غـــرونو د خـــیـــبـــر وژړیدم

هیڅ رحم ئې رانه غی دې کلک زړه کې په «حافظ»
هرڅـــومـــره کـــه په مـــخکې د دلبـــر وژړیدم

۱۳۷۸/۳/۷

سپیره منګی

بیګاه په خوب کې مې دلبر په غیږ کې سر ایښی ؤ
ځکه مې سر له اسمانونو څخه بر ایښی ؤ
اوس د خپل سر په قدر یاره پوهیدلی نه شم
سرخو ؤ هلته چې مې کله ستا په در ایښی ؤ
د ګلو تاج به مې ګنهلو پرې ستومانه نه وم
چې مې د سر لپاسه ستا د غمو غر ایښی ؤ
د ناز په نیم نظر دې زه څنګه بیدله کړمه
دادې په سترګو کې جانانه څه هنر ایښی ؤ
ته چې په دا قدو بالا د باغ په لورې لاړې
سردې پښو کې درته سرو صنوبر ایښی ؤ
وخته د خاورو سره خاورې شوه د نجونو میره
سپیره منګی یې لا تراوسه په ګودر ایښی ؤ
ماوې د بد نظر اثر به درنه کده وکړي
سپیلنی زړه مې ستا د عشق په مجمر ایښی ؤ
«حافظ» به تهوله شپه د ستا د یادو ذکر کاؤ
غوږ به یې تل په غږ د الله اکبر ایښی ؤ

۱۳۷۸/۳/۱۷

د کرم امسا

پرېـــوتم د زړه لـــه زوره پـــرېـــوتم
عـــشـقـــه ! ســتـــا لـه مــســتــه شـوره پرېوتم

لېـ د لـونـگـيـن نـه دي خطا شـــومـــه
لاس راکـــــوه هـلـه گـــــوره پـرېـوتم

حُـسنه ! ســتـــا د خـيــال د دنگو غــرو پـه لار
بـرنـشـم خــــتــــى نـسـكـوره پـرېـوتم

شـــور فـــريـاد مې واوره د جنون د ښـــتې
ســتـــا پـه لمن څـــه بې كــــوره پـرېوتم

راكـــړه د كــــرم امـــســـــا چې پـورتـه شـم
راشـــه اى زمـــا غـــمــــخـــوره پـرېـوتم

تـور د سـتـرگـو سـپـين مې سـتـا پـه يادو شـوې
ایٔ زمــــا د ســــتــــرگــــو توره پـرېـوتم

جـوړچې د حـــافظ د عـــشق جــهـــان نـه شـــو
دا دنـيــــا كـــــړه ورانـه نوره پـرېـوتم

۱۳۷۸/۳/۲۳

د سترګو مسیحا

که داغونه مې د زړه ګورې راځه
آینه کې ځان ته څه ګورې راځه
روح مې تللی ستا د یادو هدیرې ته
که ما خوار غریب ته ښه ګورې راځه
چې باران د پشه کال ورته حیران دی
که د اوښکو وریده ګورې راځه
دود یې خیرې ایرې کیږې پتنګان دي
په ډیوه که سوزیده ګورې راځه
شهادت یې مبارک شه ستا د سترګو
په زړه خښ دې که باڼه ګورې راځه
لاس دې راکړه سترګې پټې کړه بیا ګوره
که ترعرشه رسیده ګورې راځه
ستا د شونډو خوږلني ده پرې غالبه
خیر که سترګو کې ترخه ګورې راځه
ستا د سترګو مسیحا ته په کاته دي
که د عشق په تبه مړه ګورې راځه
که قبوله مې دُعا شي ګرانه یاره
بده ورځ په ژوند و مه ګورې راځه
۱۳۷۸/۳/۲۳

رنځورې ته

چې دې وچو سپیرو شونډو ته نظر کړم
ګلې وایه ! چې زه څه خاورې په سر کړم
که زما په وینو ستا د خوږ علاج شي
چاړه واخله چې د زړه وینې مې درکړم
چې خالي دې اوښکې وګرځي په سترګو
نو ګریوان له غمه زه په اوښکو ترکړم
که د مرګ پرښته چیرته پرې راضي شي
زه به ساه د ستا د ساه په بدل ورکړم
که ته نه یې راز به ستا د میني فاش کړم
زه به ټول عالم په دې مینه خبر کړم
نا معلومه درد دې خوري د صورت وینه
په وینا به د طبیب څنګه باور کړم
زما عشقه ستا له ځوره به څه وایم
زه دې څنګه په ژوندوني درپه درکړم
که ډیوه ستا د جمال شي چیرته بله
د پتنګ غوندې به زړه پرې خاکستر کړم
حافظ ستا دروغ صورت ارمان وړي ګورته
خاورو لاندې به هم ستا لورته نظر کړم
۱۳۷۸/۳/۲۶

د ګلو کر

د ګلو کــــرته مې د ربو له چې ګــــلان وکــــرو
څــــو امــــیلونه چې په غــــاړه د جــــانان وکــــرو
خیر دی که کال سو کړه راغلی اسمان زړه کلک کړی
د زړونو للمــــه به د اوښکو په باران وکــــرو
چې د توپان د لیــــونو مــــوجــــونه ونه ډارشي
د قــــوبچی به په څــــپــــوکې د ګــــریوان وکــــرو
کټ او پیــــروني به ترې جــــوړشي تلې هم ورسره
راشه د اوښکو یوڅو ستوري په اسمان وکــــرو
ګــــوندي دمــــه ئې شي په سیــــوري څوبې دمــــه زړونه
د رحم زړي به په زړه کې د انــــســــان وکــــرو
چې ډک خــــمــــان راته ولاړوي د کــــاله په غــــولي
یوڅــــوتا کــــونه به په کــــورکې د مــــغــــان وکــــرو
یو لاله زار به ورنه جــــوړشي د بهــــار په مــــوسم
د زړه داغــــونه کــــه د عــــشق په بیــــابان وکــــرو
چې د راتلو هرپل ئې ســــترګــــوته دا ویاړ وښبي
حــــافظه راشــــه چې په لارکې ئې چشــــمــــان وکــــرو

۱۳۷۸/۵/۷

غلچکی خال

د وروځو خال ئې غلچکی د زړونو لارې وهي
څوک چې تالاشي هره خوا چغې کوکارې وهي

حُسنه! ځلادې یو په څوشوه د بهار په موسم
څنو وربل کې چې ګلونه پرې وارې وهي

ساعت ګړی ته مې د عمر تغر تول وګڼه
د ژوندون پانګه مې غمونه وار په وارې وهي

ځمکه فضا د بیلتانه ماتم په سر اخستی
دلته زه ژاړم په هوا زانې چیغارې وهي

چیرته سیلاب او چیرته توی چې په ګریوان بهیږي
دامې د سترګو له اسمانه اوښکې دارې وهي

د زړه پرهرمې شو زولن ناسور به جوړشي ورنه
کاږه بانه دې شیبه دم په کې نوکارې وهي

زاري جګې دي لاس د چا زنې پښې ښکلوي
دولت د حُسن بیا د کومې یوې خوارې وهي

چې یې له سترګونه د ستورو تنبتولی دی خوب
دا خو حافظ کړیکې له درده د ناچارې وهي

۱۳۷۸/۵/۲۳

کابل

د تندر توره

د تندر توره چې د وریځو په لښکر ووته
ناره د فتح د مستانو له سنګر ووته

د زړه په فصل مې تنها د بڼلی تیره شوله
داسې ئې وسوم چې مې سره لمبه له سر ووته

د تورو شپو تیارو په غیږ کې پوره ووځبیښلم
بس د غه چغه مې له خولې نه په سحر ووته

رنګین بازار ئې د همزولو په ګودرکې جوړ کړ
د نجونو میره چې له کوره مازدیګر ووته

چې د بنو نیزې ئې ماپلو راوارولې
ماوې سینې څنې مې څوکه د خنجر ووته

روحه! چې ته مې له نظره شوې پنا د سترګو
ساه مې وزرونه ورته ګوره د نظر ووته

د زړه ملوک مې د کلونو مساپرشو پسې
بدرۍ د حُسن چې ارم نه په سفر ووته

نن د ساقي د مستو سترګو اثر دومره زیات شو
ستا بد مستی شرابه څه شوه په کوم ور ووته

حافظه غلاته دې د زړه د کور راغلې وه څوک
پرې خبر نه شوې ښا پیرۍ وه په هنر ووته

۱۳۷۸/۶/۱۷

PROPERTY OF ACKU

مات ستوري

دچا دمینې دیادونو قافلو سره ځم
سحره ! ستا دماتو ستورو بدرگو سره ځم

یوه شیبه نیمه به یم دمه دیار په رخسار
لکه شبنم په گل د نمر دراختو سره ځم

د سفر غوټې مې تړلې داشنا کلې ته
ځم روانیږم دبلبلو دنغمو سره ځم

لکه دشمعې بلووم په سر لمبه دمینې
تورې تیارې رڼا کووم دډیوو سره ځم

دخوشې ناوې مې یوه په کور دننه نه شوه
زه به ترڅو ددې نیمزالو جنازو سره ځم

که راپخلا مرور یار شي په موسکاشي راته
دخپلو ترمو ترمو اوښکو دجرگو سره ځم

مالیاره ! پام سترگې درنې نه کړې گلچین نه یمه
وړمه وړمه یمه روانه دغونچو سره ځم

حافظ (حافظ) یم پاتې شوی حسنه ! ستا په درگاه
که چیرته ځم حسنه ! هم ستا په اشارو سره ځم

۱۳۷۸/۵/۲۹

PROPERTY OF ACKU 8708

رنگين ماښام

حسن دې ښکلا ده څه رنګين غونډې ماښام دی
وګوره آسمان ته د سپوږمۍ يې لاس کې جام دی

ګرځي صراحي په لاس ښکالود ښاپيرو اورم
دلته غني پروت دی سرته ناست ورته خيام دی

هرې خواته دلته کې تسبيح د پرښتو راځي
وينم په حساب کيږي سجود دی که قيام دی

پيرې په سپنږسيو د کنعان د حسن ګل پيرې
خدايه دا د حسن څه وړيا شانتې ليلام دی

تل چې ترې د مينې طوافونه شپه او ورځې شي
دا جوړه کعبه ده او که ستا د کاله بام دی

ناز د آسمان ستوري هم د ښکلو په ليمو مني
تا ښايست ورکړی چې په خپل قدرت تمام دی

ټول قضا لمونځونه به دې وشي پسې نيت کوه
صف و روځې بانه يې مقتديان خال يې امام دی

پوخ يې کړ لا پوخ نه دی حافظ په اور د مينې کې
اوس هم لا په سپينه ږيره ستا په مينه خام دی.

۱۳۷۸/۷/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر چاپ شوي آثار :

١- دنغمو کاروان (دشعرو نو ټولو نه) ١٣٥٦ کال .

٢- دشمشاد له هسکې څوکې (دشعرو نو ټولګه) ١٣٦٢ کال .

٣- ستا دچم ګلونه (د غزلو ټولګه) ١٣٦٥ کال .

٤- تاترې (دنظمونو ټولګه) ١٣٦٦ کال .

٥- دردونه او تکلونه (دشعرونو ټولګه) ١٣٦٩ کال .

٦- مات ستوري (همدا ټولګه) ١٣٧٨ کال .

٧- د اتم ټولګي لپاره د تاریخ ژباړه ١٣٤٢ .

دشاعر ناچاپ آثار :

١- دباچا خان په باب نظمونه .

٢- دسولې په باب نظمونه .

٣- زما ترانې د (زرو په شا و خواکې) دتصنیفونو ټولګه .

٤- دنړۍ د ادبیاتو دشاهکارونو کیسې (ژباړه).

٥- دنړۍ دمشهور شاعرانو شعرونه (ژباړه) .

٦- د -زلو یوه ټولګه .

٧- دحق پتنګان: دیني لیکنې چې وخت په وخت د راډیو له لارې خپرې شوې دي

٨- سهارنۍ نذرانې : دیني لیکنې ، د راډیو لپاره .

٩- دلنډو کیسو یوه ټولګه .

١٠- ویرینې اوستاینې نظمونه .

PROPERTY OF ARIC Established

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې – جرمني

خپاره کړې آثار

۱ - خیـرې کرېوان، عبدالوهـاب سـرتېر.

۲ - سیندونه هـم مري، اسـحاق ننګیـال.

۳ - پښتانـه (پټانـز)، اولـف کـارو.

۴ - دویمـه سـقاوي، سمسـورافغان.

۵ - په افغانسـتان کې تـوپـان، غـوث خیـبري.

۶ - د شـملي پـېړۍ تـر نمـايي د افغانسـتـان د بـهرنیو اړیکـو تاریخ، لوډیـك آډمیـك.

۷ - پـه افغانسـتان کـې رښتیـا څه تـېرېدل؟ الکسـاندر مـایوروف.

۸ - د سـیند پـر غـاړه، حبیـب الله زړه سـواند شـینواری.

۹ - ګام پر ګام له خوشـال سره، محمـد آصـف صمیـم.

۱۰- مـات سـتوري، نصـر الله حـافظ.

د افغانستان دکلتوري ودې ټولنه - جرمني
VEREIN ZUR FÖRDERUNG DER AFGHANISCHEN KULTUR E.V
د خپرونو لړ (۱۰)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library